

MANOLÍN DE SANTS PÀGINES 14 I 15

En Manolín es diu Ivan, però li diuen pel sobrenom heretat del bar dels seus pares a Sants, Can Manolo. Va ser allà on va començar a dibuixar la clientela i va néixer un vincle molt especial amb el barri, que l'ha portat a decorar-lo de mil maneres.

CRISI A TAILÀNDIA PÀGINA 19

Tailàndia s'ha quedat sense govern després que, dimarts 2 de desembre, la Cort Constitucional dissolgués el Partit del Poder del Poble i dos dels seus socis de la coalició governant sota l'acusació de frau electoral durant els últims comicis.

PERE GARCÍA PÀGINA 28

En Pere García Giménez és promotor escolar a set escoles públiques i concertades. És gitano, té 33 anys i viu a Hostafrancs. La seva tasca és fomentar l'èxit acadèmic dels gitans, evitar l'absentisme, prevenir conflictes eventuals i ajudar les famílies.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N118

3 de desembre de 2008

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

AQUESTA SETMANA SUPLENT:
La lluita contra el procés de Bolonya

El 'diàleg buit' de l'administració estén les tancades d'estudiants

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 10

La UAB dictamina que els expedientats haurien de ser expulsats

DAVID DATZIRA

EDUARDO DÍAZ

DAVID DATZIRA

EDUARDO DÍAZ

Facultats de Psicologia i Ciències de l'Educació de la UAB (a dalt). Facultats de Biologia i Física de la UB (a baix).

La liberalització afecta la sanitat catalana

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-5

El sistema sanitari català es va transformant. La idea d'una sanitat pública per tothom que

regnava després del franquisme es va perdent poc a poc a causa de les polítiques neoliberals que promouen els diversos governs en la gestió de la sanitat.

Kop torna amb el compromís renovat

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

El verb correcte no és tornar. Kop no torna perquè, de fet, Kop mai no ha marxat: el grup de

rock de combat més contundent de l'escena alternativa dels anys noranta sempre ha estat present en les velles i les noves generacions de militants.

Grups catòlics es manifesten davant de clíniques avortistes

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

Menors immigrants pateixen judicis i deportacions

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 16

EDITORIAL

De violències contra les dones

Ja fa més d'un any que diversos grups integristes catalans van començar la seva croada particular amb l'objectiu de fer prevaler la unitat familiar tradicional, dirigint tots els seus esforços a la clausura de les clíniques que practiquen interrupcions voluntàries de l'embaràs i, de retruc, mirant de deslegitimar els moviments feminista i gai. La ràtzia mediàtica la va propiciar E-cristians i, ara, altres grups, tant o més integristes que aquells, han pres el relleu amb accions menys vistoses però amb un punt de cinisme molt inquietant. L'escenari: el carrer, a les portes d'una clínica ginecològica barcelonina. La convocatòria: pregària per a no nats cada 25 de mes. La pancarta: *Els nazis també creien que els jueus no eren persones*. Aquest mes de novembre, el dia va coincidir amb la manifestació per la no-violència contra les dones: mentre milers de dones recorrien els carrers de Barcelona en una marxa de torxes, deixant de

banda el victimisme -i el sensacionalisme del creixent número de dones agredides que inunda els mitjans en aquestes dates-, una vuitantena de persones es reunien, també sota la pluja, amb una missa enregistrada per pregar pels fetus avortats, protegits per un cordó policial. Estem acostumades a veure escenes com aquesta als Estats Units, on fins i tot arriben a les agressions físiques. Les perjudicades: les dones que volen avortar, que han de pagar per un servei que hauria de cobrir la sanitat pública i que s'han de sotmetre a una mena de tercer grau per exercir un dret encara per conquerir. Les violències contra les dones no només les practiquen les parelles sentimentals: existeix la violència institucional, la invisibilització als mitjans *alternatius*, el victimisme als *media*, la feminització de la pobresa, el masclisme del poder judicial... En definitiva, la ignorància sobre el que és violència.

PENSEM, DONCS EXISTIM

Un petit alè per les que dormen poc

Nora Miralles
directa@setmanaridirecta.info

Els aprenents de Robocop es quadren -ferotges, però tranquils- emparant-se en les contundents proteccions que incorpora l'uniforme i en la munició d'armes -tecnològicament quasi futuristes- que duen a sobre. El seu tret distintiu, en canvi, és ben barroer: un petit gomet adherit al casc, molt apropiat per l'activitat quotidiana d'un parvulari. Formen un cordó que talla l'accés a les Rambles. Les manifestants els observen, gens sorpreses. El que hauria de ser por, esdevé convenciment. Adrenalíniques, s'enganxen dels braços i continuen endavant, cada cop més de pressa, ferotges elles també. Milers de mans, de cames, una marea de ràbia acumulada. La força de la multitud penetra els ossos, es filtra a les venes, es barreja amb la sang. Saben, com qui se la juga en un examen, que aquest cop va

de debò, que potser no hi ha segona convocatòria per aturar Bolonya.

El vestíbul de la Central bull d'activitat. Màrfeques i sacs de dormir s'amunteguen pels racons. Passadís enllà, una trentena d'estudiants discuteixen apassionadament sobre la conveniència de tirar endavant tal o tal altra acció. Un remena l'olla on es cou menjar per dues-centes persones, mentre tres companyes munten el proper taller, xerrant sorollosament, amb l'emoció presa en la mirada. No saben com acabarà tot això, però senten girar els engranatges del canvi, que gairebé grinyolen de tan oxidats. Tres graus a Bellaterra i l'alè es materialitza. Han sortit a encartellar. Les mans mullades de cola i congelades, a la resta del cos la calor dels centenars de cossos que dormiran, aquesta nit també, al seu costat. De tornada a Lletres, se'ls afegeix un grupet que ha anat a pintar. No pronuncien paraula, es comuniquen amb somri-

res còmplices. Cap soroll tret del tintineig metàl·lic dels esprais i les passes apressades. Assemblea a Educació, cinc-centes persones fan girar les dues mans per expressar el seu acord amb la proposta: s'ocuparà una nova facultat, cada vegada amb més força, amb més suport.

També Mundet, sempre aïllada, es desperta. I ho fa amb l'energia de qui porta deu hores dormint. Proposa, s'organitza, es manifesta, lluita.

Mai vam veure tant de prop el que es creia impossible. Biologia, Física, Història i Filosofia. Comunicació, Educació, Psicologia, Polítiques i Lletres. Hem crescut escoltant que lluitar no serveix de res. Els propers ho faran sentir que manifestar-se, cridar, desobeir, passar fred, dormir poc, discutir, reunir-se, aturar classes... tenen sentit si ens mantenim fermes. Ningú no ha estat imprescindible, però és entre tots i totes que ho hem fet possible. Felicitats per no rendir-vos.

COM S'HA FET

Aquesta setmana traïem un suplement especial sobre la lluita dels i les estudiants contra el procés de Bolonya. Una de les coses que hem trobat més interessants d'aquesta lluita és que no s'està limitant a negar els plans de liberalització de la universitat, sinó que planteja possibilitats i alternatives per millorar les condicions de l'ensenyament. Bè, això però no parlar de les tancades multitudinàries i que s'estenen arreu. Aprofitem aquest petit espai per donar molts ànims a la gent de les tancades i per felicitar-la per la seva energia i vitalitat i per aportar un alè d'aire fresc a la lluita social. Com diu un bon amic, "Hi ha futur!".

D'altra banda, hem de tornar a parlar de catàstrofes informàtiques a la redacció del setmanari. Aquest cop ha estat el PC de la secció de fotografia, que ja no ha aguantat més i s'ha acomiadat a *lo grande* en ple tancament. Si és que semblen ludites tu! Cada setmana en matem algun. Per sort, tenim un ressuscitador d'ordinadors que respon al telèfon amb prestesa i s'aplica al treball amb alegria. Gràcies altre cop, Javi.

I a la merda Fecsa-Endesa! Que ja n'hi ha prou!

I a vosaltres, us esperem la propera setmana. No hi falteu!

EL RACÓ IL·LUSTRAT

FERRAN JORDÀ

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Montse Aumatell La indirecta | Oriol Andrés

FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo

IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa

CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc

PUBLICITAT
Tània Miró

DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita

ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond

DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciat.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reuseu o distribueu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> El model de sanitat pública està canviant, cada cop de forma més evident, cap a la concertació i privatització. Si el 1990 ja es va definir com un sistema sanitari mixt, amb l'aprovació de la llei de reforma de l'Institut Català de la Salut (ICS), que fa que aquesta entitat actuï subjecta al dret privat, la creació dels primers governs territorials de salut (GTS) -37, repartits en set regions sanitàries- ha augmentat les pors. La idea de descentralitzar el servei i lliurar-lo de burocràcia, fa témer a sectors del col·lectiu sanitari que sigui el cop definitiu que desintegri el model públic per convertir-lo en una entitat privada amb criteris d'actuació empresarial.

CATALUNYA · ANÀLISI DE L'EVOLUCIÓ DEL SISTEMA SANITARI AUTONÒMIC CATALÀ DELS DARRERS 20 ANYS

La concertació envaeix la sanitat pública

Ramon Serna i Ros. CATAAC-CTS/Interindustrial Alternativa de Catalunya
girona@setmanaridirecta.info

A Catalunya, sovint és motiu d'orgull nacional la tradició mutualista i, en general, aquella sensació de tenir una sanitat d'alt nivell malgrat la falta d'inversió de la Seguretat Social en centres propis. Un delegat territorial de l'antic Departament de Sanitat i Seguretat Social justificava les iguals (quotes pagades als metges rurals per complementar l'assistència pública amb la privada) com una tradició. Com que hi havia tanta més oferta prèvia que a la resta de l'Estat, aquí era més econòmic concertar amb centres ja existents.

El cop de gràcia a la unitat dels serveis sanitaris el va donar la reforma de la LOSC el 1996 amb la introducció de l'ànim de lucre

La Llei General de Sanitat, elaborada per Ernest Lluch i aprovada el 1986, obligava els serveis de salut de les diferents comunitats autònomes a integrar tots els centres i serveis que donessin un servei sanitari públic. Allò mai va ser ben vist pel pujolisme, que va constituir consorcis amb voluntat duradora. Uns consorcis que, pel fet d'integrar governs locals en mans d'altres forces polítiques, a més d'entitats netament privades va consolidar aquelles "relacions de confiança i de poder" de què ens parla Raquel Gallego Calderón com a essència del mercat relacionat en què es va convertir el nostre sistema sanitari. El model es va consolidar i l'any 1990 es va aprovar, per unanimitat de totes les forces parlamentàries, la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya (LOSC), que contradeia l'estatal de sanitat en l'àmbit de la integració en el sistema públic.

L'ànim de lucre

Si els consorcis i corporacions sanitàries integraven també entitats privades, com ara fundacions, mútues i caixes d'estalvis, i si a més es van començar a crear empreses públiques (diners públics en forma de gestió privada), el cop de gràcia a la unitat dels serveis sanitaris el va donar la reforma de la LOSC el 1996 amb la introducció de l'ànim de lucre en la gestió de la sanitat pública aprovada per tot el Parlament excepte per ICV. Una llei que l'any següent trobaria ressò a àmbit estatal, en aprovar-se la Llei 15/97, també amb el suport del partit socialista, que, en aquests moments, és objecte de força contestació a Madrid per l'aplicació

DAVID BORRAT

CAP de Santa Clara, a Girona

que n'està fent el PP amb generoses concessions administratives a multinacionals i a empreses "del totxo".

Va ser llavors que el govern català va començar a impulsar iniciatives d'innegable privatització de l'atenció primària de la salut per constituir les que malintencionadament s'anomenen Entitats de Base Associativa (EBA), teòricament constituïdes pel conjunt de professionals d'un Equip d'Atenció Primària (EAP) per gestionar una Àrea Bàsica de Salut (ABS) amb els corresponents CAP (Centre d'Atenció Primària). En realitat, però, era només una part minoritària de l'EAP la que, amb el suport de l'administració i dels col·legis de metges, constituïa una societat limitada que passava a contractar la resta de l'equip. Certament, amb el govern tripartit les EBA es van aturar, però ara, amb la creació de l'empresa pública ICS, sembla que aquesta necessita iniciar experiències similars.

El neoliberalisme en la sanitat

Catalunya no és aliena al procés general del neoliberalisme que ha regit el món els darrers anys. Ans al contrari, disposa de líders ideològics que contribueixen a escampar la doctrina amb cites prou aclaridores: "En sanitat, no tothom té les mateixes necessitats". És com venir a dir que la gent de la classe alta té la pell més fina i, per tant, el que cal és obstaculitzar l'abús dels plebeus mitjançant copagaments que no representen cap obs-

tacle per a qui té més poder adquisitiu. Mesura que es podia complementar amb la proposta que, l'any 1993, va fer el llavors conseller Trias: que els socis de les mútues deixin de cotitzar a la Seguretat Social per convertir-la en la beneficència dels pobres.

A Itàlia va ser un govern de centreesquerra el que va instaurar el copagament, i la consellera Geli no vol ser menys

El 1991, Vicenç Navarro va elaborar una resposta aïrada a l'Informe Abril Martorell, que propugnava el copagament. "És sorprenent que un govern socialista amb una majoria parlamentària constitueixi una comissió, les recomanacions de la qual s'oposen tan clarament a la tradició socialdemòcrata de reforçar i ampliar l'estat del benestar o estat social", deia. Però ni les valoracions d'aquest estudiós que tan sovint els socialistes usen com a reclam ni les recomanacions de la Comissió d'Experts, constituïda per informar del finançament de la sanitat, frenen la Consellera Geli, que con-

tinua insistint en el tema i incitant propostes com les que no fa gaire han fet les patronals. A Itàlia va ser un govern de centreesquerra el que va instaurar el copagament, i ella no vol ser menys. CiU feia més de 10 anys que intentava la conversió de l'ICS en empresa pública, i per a ella ha estat arribar i moldre. Sembla, doncs que l'esquerra fa el que no s'atrevia a fer la dreta.

Els 37 governs territorials de salut i la participació

L'informe sobre bon govern i transparència administrativa, encarregat per la Generalitat, recomanava, el juliol de 2005, "l'adopció d'un criteri dràsticament restrictiu a l'hora de constituir noves empreses i consorcis públics, evitant la proliferació d'unes i altres, la burla del control administratiu que facilita el maquilatge comptable-financer i provoca que se'n dilueixin les responsabilitats polítiques". Però el març de 2006 va sortir el Decret que regula la creació dels nous consorcis de governs territorials de salut, que finalment seran 37, la constitució de tots els quals es preveu acabada a finals d'any. Governos territorials que es fan públics en el moment que es constitueixen, però que després passaran a l'ombra; creats teòricament per afavorir la participació, però desarmada; que neixen amb un consell rector on la participació de cada ajuntament és ínfima, i que han de crear una comissió de coordinació d'entitats proveïdores, que es repartiran el gros del pastís pressupostari, i un con-

sell de salut que, si no hi posem remei, recollirà una participació inútil.

Si ja hi havia desconfiança de la participació segura dels dos grans sindicats, ara hem de desconfiar també de la selecció que estan fent d'altres "actors socials", per dos esclariadors exemples que tenim. D'una banda, l'estudi, que ha costat 100.000 euros per triar els més representatius de deu d'aquests governs, roman amagat per la tendenciositat de les seves conclusions. De l'altra, l'ICS ha designat per a aquesta funció representativa el senyor Albert Jovell, president del Foro Español de Pacientes, associació fortament mediatitzada per les transnacionals farmacèutiques, segons s'explica en el llibre *Traficantes de salud*.

+ INFO

RAQUEL GALLEGO CALDERÓN;
<http://cpdp.uab.es>
VICENÇ NAVARRO;
<http://www.vnavarro.org>
MIGUEL JARA;
<http://migueljara.wordpress.com>
I JORNADES "SERVEIS PÚBLICS, GUANYES PRIVATS: RECUPEREM ELS SERVEIS PÚBLICS!"
Casa del Mar, c/ Albareda, 1-3 Barcelona, divendres 12 i dissabte 13 de desembre de 2008; <http://dretserveispublics.blogspot.com>

, de dalt a baix

CATALUNYA · ELS SINDICATS CREUEN QUE EL MODEL ÉS UN PAS MÉS EN L'IMPULS DE LA GESTIÓ PRIVADA

Els Governos Territorials de Salut marquen el nou sistema sanitari

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La Generalitat va iniciar el 2006 la creació dels Governos Territorials de Salut, GTS. L'estructura d'aquests governs territorials se cenyeix territorialment a les àrees bàsiques de salut (ABS) i organitzativament té un consell rector, un consell de salut i un òrgan de participació ciutadana. La decisió de qui forma part d'aquest òrgan ha estat motiu de queixa pels sindicats

L'estudi de la Generalitat sobre aquests òrgans no s'ha fet públic i ha tingut un cost total de 100.000 euros

per la poca transparència del procés organitzat per la conselleria d'Interior i Participació. L'estudi, portat a terme per empreses privades, ha costat 100.000 euros en tan sols 10

L'hospital de Bellvitge a Hospitalet de Llobregat

d'aquests GTS i el resultat també ha estat denunciat pel fet que les diferents associacions seleccionades

són properes a ICV, partit que controla la conselleria. Un altre dels punts que critiquen des dels sindi-

cats és que no s'hagin fet públics aquests estudis. Segons la conselleria de Participació no s'han publicat

per no ferir les associacions no seleccionades. Aquest nou model sanitari permetria, segons la mateixa institució, millorar les polítiques de salut i adequar-les de manera concreta al territori on s'estiguin aplicant. En aquest sentit els ajuntaments, sota la influència de cada

La descentralització és vista pels sindicats com una forma de permetre l'entrada de consorcis privats dins el sistema públic

GTS, podran aportar informació i rebre suport de manera més personalitzada. Aquesta descentralització i millora del sistema sanitari és vista des dels sindicats com una forma de permetre l'entrada de consorcis privats dins el sistema públic de salut i el definitiu cop de gràcia al sistema públic de salut català.

PAÏSOS CATALANS · ELS GOVERNOS AUTONÒMICS NO AVANCEN EN LA SEVA REGULACIÓ TOT I LES RECOMENACIONS INTERNACIONALS

La 'medicina alternativa' segueix lluny de la normalització pública

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El terme *medicina alternativa* engloba tota aquella medicina que no és al·lopàtica, que no és convencional. Nombrosos estudis mostren l'ús estès d'aquestes pràctiques entre la població, molt sovint a través de remeis tradicionals i del coneixement de les propietats curatives de les plantes, o de la introducció de tècniques orientals que des d'aquí es viuen com a novetats. Sovint, aquestes tècniques, fan un seguiment del pacient no només pel que fa a la seva malaltia, sinó també dels aspectes psicològics i socials.

Moltes d'aquestes tècniques no estan reconegudes, i per tant, tampoc estan regularitzades ni pel que fa a la formació ni tampoc per la pràctica que se n'està fent. El cert, però, és que cada vegada s'estan introduint més especialitzacions en els estudis universitaris de postgrau i de màsters. Dos dels centres pioners en la inclusió d'aquestes especialitzacions són la Universitat de Sevilla i la Universitat de València.

Actualment hi ha nombroses seccions dels col·legis de metges que inclouen la medicina naturista, o l'homeopatia i existeixen diferents associacions de professionals que en reclamen el reconeixement, la regularització dels estudis i la pràctica, així com la implementació

L'OMS reconeix l'eficàcia de la medicina alternativa i està a favor de regularitzar-ne la pràctica

de l'ús en la sanitat pública. Entre elles hi ha AMEHB, una associació d'homeopatia, o FEMALT, una fundació europea de medicines alternatives.

Tot i això, el Ministeri de Sanitat del govern espanyol apunta a tres raons per no incloure-les a la Segure-

tat Social: no són especialitats reconegudes per la normativa europea, en el real decret de l'any 1985 no es menciona la medicina alternativa i, per últim, les competències que l'acrediten són de les comunitats autònomes. En aquest sentit, a finals de l'any passat, Manuel Chaves, president de la comunitat autònoma d'Andalusia declara-

va la intenció d'incloure l'homeopatia a la Seguretat Social.

A Catalunya, el Decret 31/2007, de 30 de gener, regula les condicions per a l'exercici de determinades teràpies naturals com la naturopatia, l'acupuntura, la teràpia tradicional xinesa, l'osteopatia, o la reflexologia podal, entre d'altres.

Per la seva banda, l'Organització Mundial de la Salut (OMS), reconeix l'eficàcia de la medicina alternativa i està a favor de regularitzar-ne la pràctica. Així mateix recomana promoure'n la interacció amb la medicina convencional.

A Catalunya, el Decret 31/2007 regula les condicions per a l'exercici de determinades teràpies naturals

Pel que fa a la medicació, l'Estat francès abona el 35% dels cost dels productes homeopàtics. I a Alemanya, el Canadà o Austràlia, aquests productes han de passar els mateixos controls que els altres fàrmacs.

Ferran Tamarit Corella · Metge
girona@setmanaridirecta.info

Privatitzar els serveis sanitaris o com fer negoci de la salut

La privatització dels serveis sanitaris i en general de l'estat del benestar és un procés iniciat a principis dels anys vuitanta a l'àmbit internacional. Es tracta de polítiques capitalistes d'àmbit mundial que recomanaven i obligaven a passar a mans privades allò que fins aleshores era competència dels estats, és a dir, cap a un model semblant o calcat al dels USA. No hi ha hagut per tant durant aquests darrers anys polítiques diferents als estats del món o a les autonomies a l'Estat espanyol, sigui amb el tripartit, CiU o el PP. Si les polítiques en defensa les ordena l'OTAN, les polítiques econòmiques les ordena el G7, el FMI o el Banc Mundial. Tot-hom havia de fer les mateixes polítiques, això sí, amb diferents ritmes,

“Les empreses privades no volen allò que no aporta beneficis, i menys a curt termini, com els malalts crònics o certes malalties”

matisos o peculiaritats. És evident que passar d'un sistema sanitari universal i equitatiu a un altre de desigual on els que tenen diners tenen doble cobertura, és més difícil. A més el risc electoral dels partits que havien de posar-lo en marxa no era el mateix des de l'Estat espanyol que des de l'Estat francès, el Regne Unit o Alemanya. L'Estat espanyol tenia la peculiaritat que sortia de la foscor del feixisme amb un estat del benestar quasi inexistent i uns serveis públics, per tant, molt precaris. Durant la darrera etapa del feixisme, amb les lluites obreres, es van aconseguir uns serveis acceptables per als treballadors, tant en educació com en salut, com a drets universals, per a tothom (fins i tot per a aquells immigrants que no tenen papers de residència ni treball). Aquest període de lluites i conquestes obreres van coincidir amb els governs d'UCD i el PSOE, que van posar en marxa aquest incipient

miniostat del benestar, però també coincidint en l'àmbit internacional amb el desmantellament del mateix a molts altres països. A començament dels noranta, amb la caiguda dels règims de l'Est, no calia cap mur de contenció, estat del benestar, per evitar l'arribada al poder de partits amb intencions revolucionàries. És sobretot a partir dels vuitanta que es procedeix a passar a mans privades tot allò que era estatal. Primer l'energia, els transports o les comunicacions. Posteriorment els serveis.

Pel que fa a la salut, en silenci, o avui amb les lluites en educació (Llei Maragall amb l'empresarialització dels centres o les classes segregadores, que separen en guetos els immigrants nouvinguts) o les ocupacions contra Bolonya, no són res més que resistència contra el processos privatitzadors, que donen entrada a la gestió privada empresarial o a les empreses directament a la Universitat o als centres educatius o sanitaris, i converteixen els mestres o sanitaris en empresaris i els pacients o alumnes en clients.

Hi ha privatitzacions en la totalitat, aquelles com Telefónica, Repsol o

Iberia, on es ven tota l'empresa, el 100% del capital. També hi ha privatitzacions de baixa intensitat, més *lighes*, és a dir, a mitges, perquè és evident que no tot és rendible. Els vells no aporten guany, no s'hi fa

“És evident que passar d'un sistema sanitari universal i equitatiu a un altre desigual on els que tenen diners tenen doble cobertura és més difícil”

negoci i per tant no els volen. Això que s'ho quedi l'Estat. Com el que passa a les escoles amb els immigrants, el 85% dels quals van a la pública.

Es crea un sector concertat, falsament complementari, en principi al 50 o 60% que presta aquests

serveis, en el cas educatiu amb escoles concertades (religioses) i en salut amb les mútues o companyes d'asseguracions o patronats de capital mixt o consorcis amb o sense ànim de lucre. Així, un primer pas com a forma de privatitzar és externalitzar serveis com la cuina, la seguretat, el laboratori, el manteniment i cedir-los completament a empreses que donen el servei a preus inferiors i amb salaris més baixos.

Per alguns governs allò ideal seria que l'Estat només comprés serveis a diferents empreses i no tingués personal propi, ni tans sols espais propis. L'Estat només compraria serveis a empreses externes i definiria les polítiques, siguin presons, hospitals, escoles o universitats. Mantenint uns serveis propis mínims com el Medicare als Estats Units per a persones sense recursos, amb uns mínims d'assistència. És evident que si alguns centres concertats no accepten aspectes tan mínims com Educació per a la Ciutadania o que les escoles siguin mixtes o que hi hagi alumnaat immigrant, encara acceptaran menys altres polítiques.

Aquest sector privat a vegades s'ha de crear i és evident que perquè la gent s'afiliï a una mútua o a una altra companyia cal que els serveis públics funcionin malament, per tant la manca de qualitat del sector públic és condició *sine qua non* perquè la gent pagui una altra assegurança. Si s'aconsegueix una visita al ginecòleg al cap d'un mes d'haver-la demanat o una operació de cataractes al cap de dos mesos, ningú pagarà una assegurança privada perquè no caldrà; les llistes d'espera són per tant necessàries per al procés. Per tant la mala qualitat del servei públic és quelcom que es vol mantenir, com ho és una taxa d'atur alta perquè els salaris no pugin. Igual amb les escoles, si no tinguessin més del 80% d'immigrants o classes amb més de 25 alumnes, o sigui, si la qualitat fos acceptable, poca gent aniria a una

“Perquè la gent s'afiliï a una mútua o a una altra companyia cal que els serveis públics funcionin malament”

escola religiosa privada. En el fons de tot això, la filosofia és que la salut o l'aigua o l'educació o l'habitatge són drets i no són mercaderies on poder-hi fer entrar empreses per fer-hi negoci i especular. No és ètic ni d'esquerres. Els ciutadans no som clients dels serveis universals. Alguns volen tornar al segle XIX a les Cases de Socors o de Beneficència, a un sistema com el Medicare als Estats Units.

Avui, bufen nous vents i els temps poden canviar amb el crack financer i econòmic del capitalisme. Sembla que tothom accepta que aquestes polítiques neoliberals han de canviar, com a responsables del crack, reclamant de l'Estat (tots nosaltres) intervenció, gestió i control de l'economia, en primer lloc per mantenir i augmentar les conquestes dels treballadors (a Catalunya ha augmentat el nombre d'habitants de 6 a 7,5 milions en vuit anys), que en som les víctimes.

L'EIXIDA
informació crítica andreuca
<http://stapinfo.bloc.cat>
santandreu.informa@gmail.com

arç
cooperativa
www.arccoop.coop

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org
RIBES 35 BAIXOS · 08014 BCN · 93 298 99 47

agenda llibertària 2009

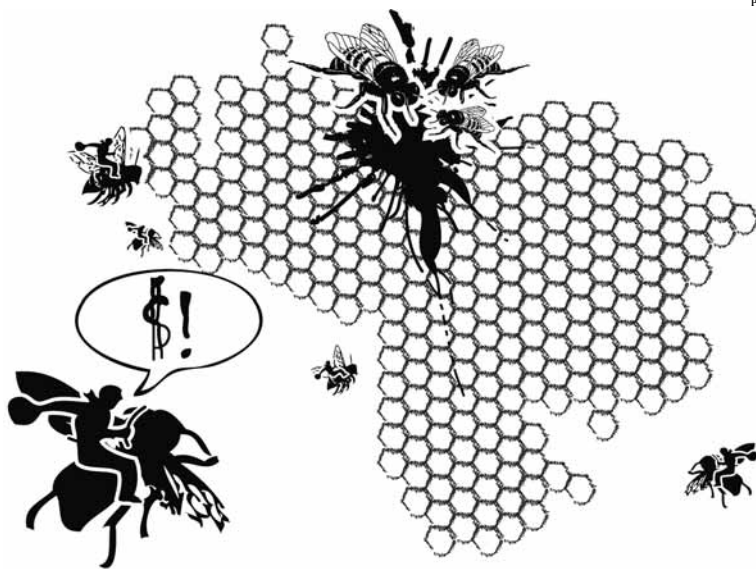
7 €

una altra economia és possible
www.coop57.coop
serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, impressions

David Segarra · Fundador de l'Avanç i documentalista
opinio@setmanaridirecta.info

L'eixam pren la capital de Veneçuela

PERE TUBERT JUHÉ

La victòria de l'oposició a moltes de les alcaldies de Caracas posa de manifest les xarxes que s'han anat teixint contra el procés bolivarià. Però l'eficàcia d'aquesta nova estratègia s'explica per la incapacitat de gestionar els greus problemes de Caracas per part dels alcaldes bolivarians. A Veneçuela, l'oposició està canviant les regles del joc.

Xarxes i eixams

Primer, cal explicar que l'oposició veneçolana i la intervenció nord-americana han modificat profundament l'estratègia. La seva fita inicial va ser aconseguir que tres

milions de bolivarians s'abstinguessin durant el referèndum per la reforma constitucional de 2007. El seu èxit més recent: recuperar la capital veneçolana, centre neuràlgic de la revolució bolivariana. Després de l'estratègia inicial d'atac furios, concretada en el cop d'estat de 2002 i l'aturada petrolífera, l'oposició ha adoptat un discurs més complex i intel·ligent. Ja no són els vells partits, organitzacions empresarials i sindicals del passat. Ara és una xarxa que abasta des dels mitjans de comunicació fins a l'Església catòlica i les evangèliques, des dels partits tradicionals als nous, dels moviments estudiantils als rectors i innumerables ONG

i fundacions. En molts casos, l'oposició presenta cares noves -cares joves- que es presenten com a estandards de la renovació i el canvi. Els hereus de les elits i el poder tradicional s'organitzen i es presenten com els resistents davant del nou poder totalitari. I ataquen, a tota hora i des de tots els fronts, com un eixam. Tal com van fer Otpor a Sèrbia i Pora a Ucraïna.

Una nova estratègia

L'assessorament dels *think tanks* o centres de pensament nord-americans i europeus ha estat clau per explicar a l'oposició veneçolana que la societat ha canviat i com cal adaptar-s'hi. Els grups opositors són

assessorats en tècniques d'organització descentralitzada i en tècniques de comunicació i de màrqueting. Fracàs rere fracàs, l'oposició ha pres consciència que no podia continuar deixant de banda les majories veneçolanes de pell fosca i de classe popular. Per fi han trobat la seva pedra filosofal: apropiari-se del discurs bolivarià. Així, els líders opositors aconseguen crear estructures polítiques en algunes zones dels barris pobres. La seva propaganda utilitza per primera vegada i de manera massiva la imatge de veneçolans negres i dels barris. La constitució de 1999, a la qual es van oposar, és ara la carta de presentació democràtica. Les elits es passen de la mà dels que, fins fa poc, titllaven de *chusma* marginal. La dreta vesteix d'esquerra. Sembla massa evident el canvi de l'oposició. Davant d'això, la pregunta que cal fer és: com és possible que sigui tan eficaç tota aquesta estratègia? Però per contestar aquesta pregunta cal formular-ne una altra.

La ineficiència com a resposta

Després de deu anys de govern bolivarià, la rigidesa i la ineficiència ja no són propietat exclusiva de les elits opositores. A Caracas, només cal passejar pels carrers per trobar una resposta a la victòria de l'oposició. El fracàs de la gestió de problemes fonamentals com la inseguretat, el transport, l'habitatge o les escombraries parlen per si mateixos. Només cal comprendre que la mort de centenars de persones a mans de la delinqüència, la impossibilitat de llogar o comprar un habitatge, les interminables hores per arribar a la feina i el caos urbanístic són insuportables. I els alcaldes bolivarians no han pogut resoldre-ho. No han sabut solucio-

nar-ho. Això ha estat un cop fatal a la moral i, la resistència dels habitants de Caracas. Després de deu anys, la ciutat és un infern per la majoria. El fracàs principal és d'aquests alcaldes. Al qual cal sumar-hi una campanya molt intel·ligent per capitalitzar el descontent ciutadà per part dels que van ser l'origen de tots aquests mals i ara es presenten com els salvadors.

Rigidesa i flexibilitat

El contracop del 13 d'abril de 2002 també va ser una guerra de xarxes. El cop d'estat va poder ser desbordat per eixams de les xarxes populars que envoltaven els centres de poder. Com alguna vegada va expressar el president Chávez, el concepte de fortalesa dels bolivarians no és la del roure, orgullós i robust, que davant la tempesta treu pit i s'enfronta confiat. Aquesta fortalesa dels poderosos és rígida i aquell mateix roure acaba partit davant el vent invisible. Per contra, els humils bambús i les discretes fulgues es troben per tot arreu i, davant de qualsevol tipus de vent huracanant, es corben però mai no s'esquerden. Rigidesa és debilitat, flexibilitat és fortalesa. Centralisme és ineficiència, l'organització en xarxa -participativa- és la més democràtica i efectiva al mateix temps. La derrota a la capital ha de servir per reflexionar i assumir la responsabilitat pels greus errors que es van cometre. Finalment, cal no perdre de vista que el moviment bolivarià encara disposa d'una amplíssima majoria electoral al conjunt de Veneçuela i que l'oposició continua essent incapaç de presentar una alternativa nacional. Però sí que s'inicia una nova etapa amb nous reptes per Veneçuela i per l'Amèrica Llatina.

Xavier Díez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

Ocupacions universitàries

Febrer de 1987. Una plataforma més o menys espontània d'estudiants s'organitza a l'Autònoma. Eleven un conjunt de reivindicacions al rectorat, la major part de les quals, més que moderades, semblen innocents: millora del servei d'autobusos, rebaixa dels preus dels menjadors, cauderes per a esquerrans... És clar que, entre aquestes, també la més essencial: la supressió de les taxes universitàries i la gratuïtat total dels estudis. Tenia la seva lògica. Segons l'OCDE, el 40% dels progenitors dels llicenciats catalans tenen una qualificació professional baixa, el percentatge més alt del continent europeu, una anomalia que el procés de Bolonya pretén corregir.

Passats més de vint anys, qui escriu això, aleshores un dels delegats de Magisteri, va veure com les nostres autoritats universitàries -que mesos abans es delien repetint les exagerades batalletes del Maig del 68 a París- ens titllaven de *Tejeros*, en referència a l'intent de cop d'estat que, a parer seu, protagonitzàvem. Aquesta fou una de les primeres experiències on s'aprenia que, en política i psicologia humana, res no és el que sembla. A la meua classe social de procedència i a diferència de la professora que ens comparà amb els colpistes del Congrés, arribar a la universitat ja era tot un èxit. Massa talent de poca butxaca havia

quedat pel camí perquè, sovint, les despeses de la vida acadèmica o la impossibilitat de compaginar estudis i feina esdevenia una barrera infranquejable i la quantitat i la velocitat amb què arribaven les beques, una burla cruel.

L'única concessió feta per les nostres esquerres ha estat posar cadires per a esquerrans

D'una manera pràcticament improvisada, s'ocupà el Rectorat. I aquest romangué en mans dels estudiants al llarg d'algunes setmanes, fins que el rector ordenà, per primera vegada a la història de la institució (ni amb Franco havia succeït) la intervenció policial. Esquerres i dretes ens van desqualificar amb una barreja de fúria i condescendència. Ens deien que "no en sabem" i que "érem una colla de retrògrads". Dinou anys després, un grup d'estudiants de Periodisme em va convidar a parlar sobre l'estat actual de la societat catalana. Vaig aprofitar per relatar les pròpies batalletes i em vaig quedar sorprès de veure com s'havia reulat

arreu. Els serveis universitaris es privatitzaven, els autobusos es pagaven i les matrícules universitàries continuen allà, cada vegada més ufanoses, com porters de discoteca desposats a no deixar passar fills de *mileuristes*. L'única concessió feta per les nostres esquerres ha estat, com no podia ser d'altra manera, que les aules ja disposen de cadires per a esquerrans.

Quan el conseller Huguet qualifica avui les estudiants anti-Bolonya de tornar al franquisme... potser li haurem de donar la raó. El tracte de les autoritats respecte al nostre país no difereix gaire dels temps en què els estudiants feien carreres... davant els grisos en temps de ministres tecnòcrates!

Alejandro Pozo i Arcadi Oliveres · Membres de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Més compromís amb l'Afganistan retirant les tropes

El recent i lamentable atac sobre un comboi militar espanyol, afganès i nord-americà mereix dedicar unes línies a abordar tres qüestions amb l'ànim d'aportar claredat sobre allò que fa l'exèrcit espanyol a l'Afganistan. En primer lloc, és necessari insistir que l'operació militar ISAF (Força Internacional d'Assistència a Afganistan), liderada per l'OTAN i participada per 780 soldats espanyols, no és una operació de les Nacions Unides, com defensen el PSOE i bona part dels mitjans de comunicació. A l'Afganistan no hi ha un sol casc blau. Encara que autoritzada per l'OTAN, la ISAF és una operació dirigida per l'OTAN (no per l'ONU) i respon als seus interessos i maneres d'actuar. Què fa llavors l'OTAN (l'Estat espanyol) a l'Afganistan? El Ministeri de Defensa assegura que es tracta d'una operació de pau; per l'opinió pública espanyola són labors d'assistència humanitària i reconstrucció; i l'amalgama d'arguments contradictoris esgrimits pels diferents grups parlamentaris al Congrés espanyol convida a concebre la falta de transparència com a característica base d'aquesta missió. Això sí, totes les parts insisteixen a diferenciar-se de les operacions de combat que duen a terme altres països (esment a part mereixen les recents declaracions del portaveu popular Gustavo de Aristegui de fusionar la ISAF i Llibertat Duradora, l'operació antiterrorista dels EUA contrària al dret internacional). No obstant això, el secretari general de l'OTAN, Jaap de Hoop Scheffer, va indicar -com no podia ser d'altra manera- que només hi ha una OTAN a l'Afganistan (i una sola estratègia global) i Condoleezza Rice, titular d'Exteriors dels EUA, país que lidera l'OTAN, la ISAF i Llibertat Duradora, va manifestar que "la població (europea) ha de comprendre que no és una missió de pau". Si els Estats Units, l'actor que controla i dirigeix, no diferencia actuacions ni operacions militars, englobades en el seu conjunt en l'anomenada *Guerra contra el Terror* (el segon pilar del qual és la intervenció a l'Iraq), que a l'Estat espanyol pretenguem establir límits,

àdhuc suposant bones intencions, resulta ingenu.

La segona pregunta apunta a si és raonable atribuir tots i cadascun dels atacs a les tropes internacionals als talibans. En aquest país operen més de 800 grups armats diferenciats, molts d'ells vinculats als talibans, però molts d'altres no relacionats i, fins i tot, contraris a les seves pràctiques. Les connexions entre polítics (alguns d'ells talibans), comerciants, barons de la droga i senyors de la guerra, tant dintre com fora de les fronteres afganeses, són tan evidents com reconegudes (Human Rights Watch va assegurar que un 60% dels legisladors tenen relacions amb senyors de la guerra). D'altra banda, cal insistir que una part dels grups organitzats armats s'han constituït com a resposta a l'equivocada i condemnable estratègia militar occidental d'atacs i bombardejos indiscriminats sobre nuclis habitats (els danys col·laterals dupliquen les morts de l'11-S). Fins i tot els grups talibans són contractats per les seves bases de suport perquè els defensin d'agressions externes, tant occidentals com afganeses -els Estats Units han finançat i armat diversos grups de senyors de la guerra com a contrapartida pels suports rebuts en la recerca d'elements talibans i d'Al Qaeda. D'acord amb el *New York Times*, l'Afganistan s'ha convertit, entre 2006 i 2008, en el primer importador d'armament dels EUA i és molt probable que part dels 11.400 milions de dòlars en armes transferits (el PIB del país és de tot just 7.000 milions) vagi a parar a algun dels grups que combaten contra les tropes occidentals. En el clima general de corrupció, xarxes mafioses i, en particular, de rebuig al que es percep com una ocupació militar estrangera és difícil identificar clarament els autors de l'atac a les tropes espanyoles (al costat de les afganeses i nord-americanes), sobretot si tenim en compte que aquest va ocórrer a Shin-dand, el districte on el mes d'agost un bombardeig nord-americà va acabar amb la vida de 90 civils afganesos, segons ha corroborat l'ONU.

Finalment, cal preguntar-se sobre les presumptes bones intencions pel

que fa a la reconstrucció de l'Afganistan i la millora de les condicions de vida de la seva població. 92 de cada 100 euros de la contribució mundial oficial a l'Afganistan fins al 2006 són de caràcter militar i la proporció sembla que es manté en l'actualitat.

La situació és més greu, si fos possible, en el cas espanyol: en assumptes militars (més de nou de cada deu euros), Espanya no n'ha dedicat cap a programes de desarmament, desmobilitació i reintegració de combatents i només ha proporcionat el 0,68% dels fons internacionals per al desenvolupament. Pitjor és el panorama sobre les crisis humanitàries: l'Estat espanyol no ha aportat un sol euro a les tres crides urgents de 2008 a l'Afganistan, destinades, entre altres aspectes, a pal·liar els efectes de la sequera permanent i la pujada del preu dels aliments. Entre 2000 i 2008, tot just ha donat el 0,31% de les contribucions internacionals a les crisis humanitàries i, d'acord amb el ministeri de finances afganès, Madrid

només ha aportat el 10,11% dels fons promesos per la reconstrucció des de 2001, cosa que la situa en la posició 26, només per davant de Turquia i per darrere de la Xina, l'Índia o l'Iran. Davant d'aquest panorama, és legítim afirmar que, per als governs del món occidental i l'Estat espanyol en particular, l'Afganistan només és una prioritat en qüestions militars: les d'Occident. Els indicadors bàsics de desenvolupament a l'Afganistan no han millorat i la població continua morint de les mateixes banalitats evitables que abans. És raonable pensar que aquesta situació continua essent desastrosa perquè no s'ha fet cap esforç significatiu per revertir aquestes condicions. L'ocupació a l'Afganistan no respon a les necessitats de la seva població, sinó als interessos militars dels Estats Units i els seus aliats.

L'Estat espanyol hauria de retirar les seves tropes de l'Afganistan, però no oblidar-se d'aquest país. És necessari que ocupi un rol determinant per

convèncer la resta de països per invertir les prioritats. En primer lloc, és necessari acabar amb les incursions militars, els bombardejos i l'obsessió de captura de presumptes terroristes. Segon, s'ha de fomentar el diàleg amb tots els grups armats (com pretén el govern afganès i impedeixen els EUA) i prioritzar les converses amb les seves bases de població, amb les nombroses estructures civils fins ara oblidades i les mesures diplomàtiques amb els països veïns (per a evitar la seva històrica i perniciosa ingerència en els assumptes afganesos a través del suport a les diferents faccions). Tercer, ha de mostrar una implicació sincera i compromesa i promoure la satisfacció de les necessitats bàsiques de la població. El PIB afganès és cinc vegades inferior a la despesa militar anual dels EUA a l'Afganistan. Si aquestes quantitats es dediquessin als afganesos i afganeses i no a satisfer les necessitats militars d'Occident, l'Afganistan seria un país molt més segur per als seus habitants.

Martí Majoral · Portaveu d'Alerta Solidària
opinio@setmanaridirecta.info

La pitjor taca en l'expedient dels Mossos d'Esquadra

El que preocupa els polítics del Parlament, del tripartit i de l'oposició, no és cap altra cosa que la "bona imatge del cos". En aquesta línia, *El Periódico de Catalunya*, de la ploma de Mayka Navarro, afirma que les tortures contra un ciutadà romanès suposen la pitjor taca en l'expedient dels Mossos però que cal no perdre de vista els 25 anys de servei del cos policial en aquesta nova etapa de l'actual postfranquisme.

Al mateix diari, Joan Saura responia (entrevista del 30 de novembre) com podia ser que un informe

intern hagués exculpat els mossos ara condemnats. El conseller d'Interior negava cap complicitat entre agents i afirmava: "No m'imagino que hi hagi hagut cap encobriment corporatiu".

Doncs bé, no crec que Driss Zraidí opini el mateix. Com tampoc ho deuen pensar les persones que, any rere any, pateixen tortures i agressions en mans dels Mossos d'Esquadra, tal com denuncia la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura.

El 4 d'agost de 1998, els Mossos detenen Driss Zraidí, un ciutadà magrebí, a Sant Pere Pescador arran

d'un accident de trànsit. Tenia antecedents penals i els policies asseguraven que es va resistir a ser detingut. El van dur a la comissaria de Roses i, als calabossos, li van clavar una pallissa. Un informe mèdic de l'Hospital de Figueres descrivia diverses contusions i dues costelles trencades. Driss Zraidí va denunciar tortures i va anar a judici l'any 2004. Al maig, l'audiència de Girona va publicar la sentència per la qual absolia els catorze agents processats, tot i reconèixer que Driss Zraidí havia estat torturat. Els

mossos havien dit que les lesions se les havia fet ell mateix, però una cinta d'àudio de la comissaria confirmava la pallissa soferta. El tribunal, però, no va poder identificar els autors materials entre els catorze inculcats. Per tant, com que aquests es protegien entre ells, no va tenir més remei que absoldre'ls a tots. El setembre de 2005, el Tribunal Suprem va confirmar la sentència: un magrebí torturat a Roses, sí, però els mossos absolts i el conjunt de la ciutadania condemnada a costejar les despeses processals.

El cas del ciutadà romanès, per tant, no és un cas aïllat ni tampoc és la pitjor taca en l'expedient dels Mossos d'Esquadra. El pitjor, sens dubte, és el corporativisme policial existent, que arriba a l'encobriment de tortures i a justificar actuacions com les que vam veure als vídeos de la comissaria de Les Corts. I més greu és que un conseller d'Interior negui aquesta complicitat, ja que demostra que no està enfrontant el problema sinó actuant de cara a la galeria, tot proposant mecanismes ineficaços de prevenció de la tortura.

, impressions

. A LA CANTONADA

ECONOMIA

Repolititzar l'economia

Guillem Fernández Evangelista

Estem vivint moments molt interessants per a qui li agrada l'economia. No necessàriament economistes, només persones amb inquietuds a l'hora d'entendre l'entorn immediat. Ramonet ens diu que, amb tota la història econòmica moderna, no s'havia donat mai la confluència de tres grans crisis: financera, energètica i alimentària. És un moment en el qual s'estan posant de relleu les grans contradiccions de les tesis defensades a ultrança dins les facultats d'Econòmiques i, per tant, és una gran ocasió per compartir coneixement fora d'aquest marc i entendre millor (sense por) com estan fent funcionar el sistema on vivim. En aquest sentit aprofitaré aquesta secció per crear un espai de reflexió i crítica econòmica al voltant dels conceptes que les *indústries de pensament* s'entossudeixen a fer nos entrar al cap. Potser no han caigut que una opció vàlida és que *podem triar no deixar-nos convèncer*.

Aquesta fou la màxima del meu periple universitari. Un recorda les motivacions que el van dur a estudiar Economia i la frustració després de passar mitja hora a les aules de la UAB. Resultava que les complexes relacions econòmiques, polítiques, socials i ecològiques s'expressaven en algun punt entre dues coordenades que representaven senyals (llumetes en deia el professor) enmig d'un *mercat* on cadascun de nosaltres mostràvem la satisfacció màxima de les nostres preferències (conceptes transcendents que ja discutirem en altres ocasions).

La conseqüència d'aquella primera classe va fer que dels tres companys de l'escola que hi vàrem anar plegats, dos decidissin buscar el seu futur en altres àrees de les ciències socials i un servidor acabés al despatx de la professora Miren Etxezarreta perquè un amic em va dir que era *diferent*. Vint minuts van ser suficients per comprovar la *normalitat* dels plantejaments i la clarividència dels arguments. "Si vols saber per què hi ha rics i pobres, aquí no ho aprendràs. Cada escola de pensament analitza la realitat segons els seus postulats" i amb un esquemàtic dibuix em vaig ubicar fins al dia d'avui. Sempre hi ha hagut un pensament dominant i aquest no ensenyarà mai les seves debilitats. És la nostra obligació descobrir-les, enfrontar-les i construir espais alternatius per al debat.

Per això en aquesta columna ens farem ressò dels plantejaments heterodoxos i les crítiques a l'economia *oficial*. De fet, el concepte d'economia, a l'època dels grecs, era el de l'art d'administrar la casa (*oikos*: casa, *nomos*: administrador/a). Més endavant es va passar a parlar d'economia política (administrar la ciutat o estat, *polis*) entesa com l'estudi de les lleis socials que governen la producció i la distribució dels mitjans materials de satisfereix les necessitats humanes. Però cap a finals del segle XIX van sorgir teories que es basaven en el càlcul *marginal*, que no té res a veure amb *marginal*, sinó amb les petites correccions que fem abans de prendre una decisió i que han estat la base perquè es parli només d'economia i no de política econòmica, tot eliminant en un obrir i tancar d'ulls la resta de consideracions i reduint-se a maximitzar utilitats. Ara un economista és el que respon sempre: depèn de si hi ha rendiments d'escala creixents o decreixents, de la relació marginal de substitució, de l'elasticitat de la corba de demanda o del cost d'oportunitat... Per tant, les lluites dels moviments socials haurien de passar per no perdre de vista l'esfera clau de l'economia. Lluites sectorials sí. Imprescindibles. Però hi ha un denominador comú i és necessari repolititzar l'economia amb teoria i pràctiques.

. EL CIGALÓ

"Quan et trobes a tu mateix és precisament quan els altres pensen que estàs més penjat que mai!"

Rosi i Jordi. CERCADORS DE FELICITAT

Pilar Palacio Sesé

Amb 43 i 46 anys, cinc anys junts després de vides paral·leles i ara ja fa tres anys que vau canviar el ciment pel camp... com va ser això?

Jordi: Bé, va ser una crida. De cop sents la necessitat que has de canviar el teu entorn i busques un lloc on et puguis trobar més ple. Jo he nascut i viscut a la ciutat, on estàs en un estat d'inquietud continu, tot i que aparentment t'hi trobaves a gust. Amb el canvi és quan realment t'adones de com estaves.

Rosi: També hi ha un llibre que va tenir part de culpa! *La vida en el campo y el horticultor autosuficiente*, de John Seymour. Vam començar a buscar un lloc i el destí ens va portar fins aquí: tres hectàrees i una caseta de fusta. I de fet, penso que és el lloc que segurament triaries per passar el cap de setmana, però amb la diferència que t'hi acabes quedant. Aquí també es treballa, però d'una manera molt més relaxada.

De ben segur, una gran experiència pels dos...

Rosi: És clar! Aquí entens que tot té

el seu lloc, la seva funció... Els cercles es van tancant. Fins i tot amb la merda! La tires a les plantes i aquestes creixen de manera espectacular! I també deveu haver viscut situacions insòlites...

(Es miren i riuen...)

Jordi: Un dia, a l'estiu, estava treballant a l'hort despallat i va entrar a tot drap un repartidor de la Coca-Cola que s'havia perdut pels camins buscant una urbanització propera...

Rosi: Una altra vegada ens vam trobar un senyor amb un tot terreny omplint d'estranyos uns cabassos amb pedres del nostre marge per al seu xalet. Li va fer tanta vergonya quan el vam sorprendre que va marxar sense els cabassos!

I la vida social?

Jordi: Aquí canviés la vida social per la convivència amb tu mateix i, en tot cas, els conflictes són amb tu mateix. Així que val més aclarir-se!

Què dirieu a qui estigui plantejant-se un canvi així?

Que no s'ho pensi dues vegades!

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Un president negre als EUA

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Ami també m'agradaria creure que Obama canviaria radicalment la política del seu país. Obviament, la seva elecció ha fet sentir diferent les minories marginalitzades i, en concret, les provinents de l'esclavisme. Encara que només fos pel canvi de mirada que això pot comportar, la seva elecció ja ha estat històrica. Una altra cosa és que esperem canvis significatius, més enllà que serà una millora respecte a Bush: menys barroer, amb més tarannà i amb unes polítiques social-liberals menys agressives que el liberalisme pur i dur, però no gaire més. I per què penso que ens decebrà? Perquè la política electoral és anàloga a la política del màrqueting. És una plutocràcia on es ven la imatge d'un candidat que sigui capaç d'acumular els vots necessaris per tal que, un determinat sector de l'elit economicosocial, pugui capturar el poder polític durant uns anys. Quan Bush va llançar les seves guerres preventives, des de la Plataforma Aturem la Guerra vam impulsar un *boicot preventiu* (que encara podeu trobar a Internet) contra les empreses que finançaven les campanyes de Bush. Val a dir que els mitjans de comunicació van seguir retransmetent -entusiastes- les manifestacions, mentre donaven discurs zero al boicot. Bé, doncs vam descobrir que les

multinacionals finançaven simultàniament el candidat republicà i el demòcrata (a Nader no, és clar), encara que amb quantitats diferents segons les seves preferències. D'aquesta manera, s'asseguraven que el president elegit els fos obedient. Per tant, Obama pot ser jove, fresc i tot el que vulgueu, però si està de cap de cartell de la gran maquinària del partit demòcrata, portarà a terme les polítiques a les quals el partit està hipotecat. Les condicions per als canvis no les crea un president, sinó que s'aconsegueixen, poc a poc, des de l'organització i la consciència social. El fet que Obama hagi pogut ser, des del punt de vista del màrqueting, un candidat guanyador prové de la lluita de molts activistes per la igualtat, que ha tingut aquest i molts altres resultats menys notoris.

Custòdia compartida

Eulàlia Sánchez
L'Hospitalet de Llobregat

Intento seguir la DIRECTA de manera continuada i puc dir ben alt que m'agrada l'evolució que ha tingut des dels inicis. No ha de ser fàcil posar al carrer cada setmana 28 pàgines amb tant de contingut i, a més, sabent que les persones que hi participen ho fan de

manera totalment voluntària. De vegades, però, es colen coses, detalls, que fa ràbia trobar en un mitjà tan proper com aquest i que serien tan habituals en altres diaris.

Al reportatge fotogràfic de fa dues setmanes, podíem veure imatges de la mani *Que la crisi la paguin els rics* (per cert, nosaltres hauríem d'estar a favor de la crisi, no?) i oh, sorpresa, n'hi havia una del col·lectiu de pares (i aquí no uso el gènere) per la custòdia compartida. Crec que és molt difícil explicar per què les dones no podem estar a favor de la custòdia compartida si sempre hem reclamat responsabilitats compartides.

La custòdia compartida només pot tenir sentit si el pare sempre (i subratllo sempre) s'ha fet càrrec de les criatures. I l'experiència (i les estadístiques suposo que també) ens demostra que habitualment no és així. Qui té feines de mitja jornada per poder conciliar la vida familiar i laboral? Qui ha de fer festa si cal anar a la pediatra? Qui va a les reunions escolars? És molt irònic que pares que no assumeixen la seva responsabilitat durant la vida en parella vulguin figurar com uns pares immillorables després de la separació. I això per no parlar dels pares que tenen judicis pendents per impagament de la pensió o fins i tot per maltractament. Quina tranquil·litat pot tenir una mare que ha patit maltractaments si deixa la seva canalla en mans de l'home que l'ha maltractada?

Els fills i les filles han de viure amb la persona o persones que s'han ocupat d'elles sempre. I la DIRECTA hauria de ser més crítica amb alguns temes.

, així està el pati

Guanyen un judici contra l'ordenança cívica | PÀG. 11

Sis bombers de Barcelona més expedientats | PÀG. 11

Un candidat del PP participa d'un acte feixista | PÀG. 13

L'herència franquista frena l'obertura de fosses | PÀG. 17

QUECHUA

BARCELONA · CERQUEN NOUS ADEPTES AMB CONCENTRACIONS A LES CLÍNQUES AVORTISTES I A LES RAMBLES

Els grups ultracatólics surten de l'armari i organitzen misses enmig del carrer

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Les misses enmig del carrer i les oracions per la captació d'adeptes ja no són una imatge associada només a les ciutats conservadores dels Estats Units. Fa anys que es poden veure a ciutats com Londres o Roma i, des de fa uns mesos, han començat a instaurar-se a la ciutat de Barcelona. No es tracta de proselitisme neutre, tenen uns objectius molt clars: la lluita contra l'avortament, el rebuig a les parelles homosexuals i la defensa dels preceptes religiosos en tots els àmbits de la vida, especialment a les escoles. El dia 25 de cada mes, unes poques desenes de creients es congreguen a les portes de la clínica Mèdic Aragó, situada al carrer Viladomat 158. Mèdic Aragó és una de les moltes clíniques barcelo-

EDUARDO DIAZ

Manifestació antiavortista el 25 de novembre de 2008 davant la clínica Mèdic Aragó a Barcelona

Van desplegar una pancarta on es podia llegir 'Els nazis també deien que els jueus no eren persones'

nines on es practiquen avortaments d'acord amb els pressupòsits establerts legalment. A la trobada d'aquest novembre, s'hi van aplegar una setantena de persones que, davant d'una pancarta on es podia llegir 'Els nazis també deien que els jueus no eren persones' -i sota una intensa pluja- van fer oracions, van resar i van encendre espelmes. Un notable control dels Mossos d'Esquadra va impedir que les vianants que topaven amb l'acte -i volien expressar el seu rebuig- poguessin apropar-s'hi a menys d'una desena de metres. A més, durant la convocatòria, es van

recollir donatius per la campanya i es van repartir butlletes per fer socis nous.

Així mateix, la convocatòria no és un acte aïllat, ja que a través de la plataforma internauta, www.hazteoir.org, ja s'han convocat actes similars a ciutats com Madrid, Burgos, Llorca o Saragossa. Fins ara s'havien desenvolupat els dies 11 de cada mes amb l'objectiu d'oposar-se a la nova llei de la interrupció de l'embaràs que es prepara des del govern Zapatero tot i que ara està previst que l'acte de Barcelona es torni a convocar el 25 de gener.

D'altra banda, a la rambla de Canaletes també s'ha començat a veure una nova modalitat d'evangelització. Diversos grups de creients que -reproduint les tradicionals rotlles que gaudeixen d'espectacles de mim,

dansa o teatre al mig de la Rambla- es dediquen al proselitisme eclesial. Fan oracions invocant el senyor i senyalant el camí correcte entre cants.

Es reuneixen a la Rambla 'per invocar el senyor i senyalant el camí correcte' entre cants

Mentrestant, diversos menors escenifiquen passatges bíblics o ballen disfressats. Tot seguit, recullen donatius i fitxen la gent que vol donar les seves dades.

La plataforma 'Hazte Oír'

Darrere d'aquest nom aparentment crític i que convida a la protesta, s'hi amaga una de les associacions més reaccionàries i ultracatóliques de l'Estat espanyol. L'entitat crítica, fins i tot, el Partit Popular perquè no es mostra prou dur en els seus plantejaments. La web funciona com una eina de captació de correus electrònics per bombardejar-los amb *spam* i criden tothom a fer-se sentir a través de les seves pàgines en relació a les temàtiques més diverses, però els seus moderadors i administradors exerceixen un ferri control dels continguts. Tot allò que entri dins la moral cristiana més conservadora serà benvingut. De la mateixa manera, donen cabuda a qualsevol iniciativa que critiqui el govern Zapatero.

Un cop algú entra dins la seva base de dades, el bombardegen amb missatges antiavortament, contra l'homosexualitat i en defensa de la religió a les escoles. A dia d'avui, presumeixen de tenir 75.000 persones a les seves llistes de simpatitzants i un dels seus principals objectius és omplir les bústies de correu de tots els mitjans de comunicació amb cartes i comunicats que són enviats automàticament des de les seves computadores.

La web d'"Hazte Oír" promou tot allò que entri dins la moral cristiana més conservadora

Aquesta web havia generat tanta indefinició en els seus plantejaments que fins i tot havia arribat a captar discursos de plataformes pel dret a l'habitatge o contra la guerra de l'Iraq. Actualment ja no oculten els seus veritables objectius i tracen les seves línies discursives al costat de la cadena COPE, el portal Libertad Digital, de Federico Jiménez Losantos, o el Foro de la Família.

Als Estats Units maten en nom del dret a la vida

De moment, a casa nostra, la presència d'aquests grups es limita a les concentracions i a alguns sabotatges i pintades a les portes de les clíniques avortistes. Als Estats Units, ja fa anys que els grups ultracatólics han sobrepassat aquesta barrera. Des de 1977, als Estats Units i al Canadà s'han produït set homicidis, disset intents d'assassinat, tres segrestos, 41 atemptats amb bomba, 1.213 incidents vandàlics i 100 atacs amb àcid, segons relata el llibre *Medios Violentos* del periodista Pascual Serrano.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS • DOS ESTUDIANTS DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA SÓN DENUNCIATS PER L'OCUPACIÓ DEL CAMPUS

Una desena de facultats ocupades davant la manca de diàleg de l'administració

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Passen els dies i la lluita contra el procés de Bolonya no deixa d'estendre's pels campus. Segons la Coordinadora d'Assemblees d'Estudiants a causa del fet que la proposta de diàleg oferta pels rectorats de la UB i la UAB està buida de continguts i de l'anunci de la possible expulsió de 28 alumnes de la UAB durant un període d'entre un i onze anys arran dels expedients disciplinaris oberts durant les protestes de la primavera passada. Ambdós fets han re-

Psicologia i Ciències de l'Educació de la UAB, i Biologia de la UB s'han sumat a la cadena de tancades

fermat les postures i han crispat els ànims entre les estudiants. Així mateix, les assemblees d'estudiants de la UPF i la Universitat de Girona s'han afegit a les reivindicacions de les tancades i han manifestat el seu suport a aquesta eina de lluita mentre el SEPC ha valorat molt negativament la postura de les juntes de govern de les universitats catalanes i del Departament de Josep Huguet.

D'altra banda, dos estudiants de la Universitat de València han estat denunciats per l'ocupació dels campus. El primer va ser detingut per policies de país a les portes de casa seva i va passar diverses hores als calabossos. El segon va passar la nit de dilluns 1 de desembre a la comissaria i va quedar en llibertat amb càrrecs. Davant de tots aquests elements, la protesta

EDUARDO DÍAZ

EDUARDO DÍAZ

EDUARDO DÍAZ

Tancades a les facultats de Física i Biologia de la Universitat de Barcelona (UB)

segueix creixent i les tancades es multipliquen. La facultat de Biologia del campus Diagonal de la UB es va ocupar el dilluns 1 al matí i es va sumar a la facultat de Física. L'assemblea d'estudiants de Psicologia de la UAB va iniciar la seva tancada el mateix dia. Pel seu costat, Ciències de

l'Educació de la UAB s'hi va afegir el dimarts al matí i a la facultat de Dret de la UB es va fer una assemblea per decidir actuacions en la mateixa línia. Mentrestant, per segona setmana, continuen les ocupacions de Polítiques, Lletres i Ciències de la Comunicació a la UAB i es consoliden -és la

tercera setmana- la tancada a l'edifici històric de la UB i la de la facultat de Pedagogia de les Llars Mundet.

L'equip de cuina que coordina l'alimentació de les estudiants que participen de les mobilitzacions ha creat un compte de correu electrònic, <cazuelas.unidas@gmail.com>. per cen-

tralitzar la recollida de fruites, verdures i estris de cuina.

D'altra banda, el 4 de desembre es farà una reunió a l'edifici històric de la UB per sumar esforços entre estudiants i moviments socials, com ara els autobusers de la ciutat que han lluitat pels dos dies de descans setmanals.

JOSÉ COLÓN

4.000 persones exigeixen que 'la crisi la paguin els rics'

La Plataforma contra les 65 hores va impulsar una nova manifestació a Barcelona per denunciar les actuacions del capitalisme davant la crisi financera. L'operació de salvament de la banca per part dels estats -que en el cas europeu ha suposat un 1,5% del PIB comunitari- va centrar la majoria de les crítiques, tot i que també es va fer una crida a la mobilització de les plantilles que estan patint acomiadaments forçosos (Nissan, Seat, Ficos, Pirelli, etc...). A la marxa s'hi van aplegar prop de 4.000 persones, que darrere la pancarta de capçalera on es llegia *Que la crisi la paguin els rics*, van desplegar nombroses pancartes i banderoles de les organitzacions

convocats, la CGT, la IAC, la Intersindical, la CNT, Revolta Global, l'Esquerra Independentista i l'Assemblea de Barri de Sants, entre d'altres.

La manifestació va sortir de la plaça Universitat i es va aturar davant la seu del Banc d'Espanya -a la plaça de Catalunya-, on es va escenificar com el president Zapatero entregava un maletí carregat de milions als directius de la gran banca enmig d'una xiulada generalitzada. La capçalera va enfilat la Via Laietana fins arribar a la plaça de Sant Jaume, on es va llegir el manifest final. Durant el recorregut es van siliconar les portes i pintar les façanes d'algunes entitats bancàries.

, així està el pati

MATARÓ · EL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU CONTRA L'AJUNTAMENT COMENÇA AMB UNA PETITA VICTÒRIA PELS ACTIVISTES

Absolen un detingut de la manifestació del desallotjament del CSOA La Drogueria

Directa Maresme
redaccio@setmanaridirecta.info

El primer de la llarga llista de judicis que es preveuen pels suposats fets ocorreguts durant la manifestació de protesta pel desallotjament del CSOA La Drogueria l'any 2006 ja s'ha celebrat. El jutjat número 7 del contenciós administratiu de Barcelona ha dictaminat que l'Ajuntament de Mataró haurà de tornar els 1.300 euros de sanció que la persona afectada va pagar en concepte de multa per l'ordenança de civisme. Es dona la circumstància que el sancionat estava treballant en el moment dels presumptes fets i és per aquesta raó que el jutge ha emès la sentència favorable al jove. Pel que fa al mètode emprat per la policia, el jutge no ha qüestionat en cap moment que els Mossos d'Esquadra al·leguessin un "reconeixement visual" de l'implicat i s'ha limitat a dictaminar que la consistència de les proves presentades per la víctima té més rigor. Per la seva banda, els Mossos d'Esquadra no es van presentar al judici.

Segons declaracions de l'advocada del jove: "Ens hauria agradat que el jutge hagués qüestionat la identificació visual, però no ha estat possible". L'assessora legal de l'implicat també ha demanat que l'Ajuntament assu-

LAIA ALONSO

Manifestació pel desallotjament del CSOA La Drogueria l'1 de juliol de 2006

meixi les despeses econòmiques ocasionades durant aquest dos anys i mig de procés, però això no ha estat acceptat pel jutjat del contenciós administratiu de Barcelona. En aquest cas, el sancionat va abonar l'import de la multa i ara el consistori municipal haurà de retornar-li aquests diners,

cosa que "serà un altra batalla", afirma l'advocada.

30.000 euros de sanció

L'1 de juliol de 2006, l'assemblea del CSOA La Drogueria va convocar una manifestació en format de rua festiva després del desallotjament del centre

social. Diverses dotacions dels Mossos d'Esquadra i de la policia local van fer acte de presència a l'acte acompanyats dels màxims responsables dels Mossos d'Esquadra de Mataró, Felip García i Rafael Tello. Precisament aquests dos agents van ser els responsables dels expedients aixecats aquella mateixa tar-

da. El resultat de tot l'enrenou, 23 expedients sancionadors per valor d'uns 1.300 euros cadascun. Tot això sense que cap de les persones participants fos identificada durant la manifestació.

Arran d'aquests fets, l'assemblea antirepressiva de Mataró va activar una campanya. Sota el lema *El cinisme del Civisme* i paral·lelament es va plantejar la línia de la insubmissió a aquestes sancions administratives a col·lectius que pateixen circumstàncies semblants -com els grups de sancionades de Berga.

Així doncs, les persones que van decidir no assumir les multes es van organitzar legalment per fer els tràmits necessaris. Tal com es preveia, cap dels recursos no va funcionar, ni tan sols per les persones que van ser sancionades i no es trobaven als llocs dels fets en el moment de la manifestació. Esgotades totes les vies legals i havent escollit la via de la justícia gratuïta, les integrants de la campanya van decidir optar per dur l'Ajuntament de Mataró als tribunals.

Ara, dos anys i mig més tard, ha arribat el primer judici, que ha acabat amb una petita victòria pels activistes. Es preveu que el següent sigui aviat mentre la resta trigarà a arribar perquè les persones acusades han optat per la justícia gratuïta.

BARCELONA · LES LLUITES LABORALS DEL COS D'EMERGÈNCIES SEGUEIX GENERANT CONFLICTES

Sis nous expedients contra els Bombers

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Luny de solucionar el conflicte amb els Bombers de Barcelona, l'Ajuntament de la capital catalana continua entestat a no cedir davant les demandes d'aquests professionals. Una bona prova són els sis nous expedients disciplinaris que el consistori ha obert contra sis d'ells. Es tracta de sis persones que, durant la manifestació del 23 de setembre passat, "van atemptar contra la dignitat dels funcionaris o de l'administració", segons detalla l'Ajuntament. Aquesta valoració fa referència als bombers que, durant la protesta pels carrers de la ciutat, es van quedar en calçotets.

El col·lectiu considera que les noves sancions -que arriben dos mesos després de la manifestació- responen a un únic objectiu: "Reprimir les protestes dels Bombers de Barcelona, ajornar les negociacions i desgastar la plantilla que es mobilitza, a més d'atemorir-la".

Però els nous expedients -que se sumen als dels dos bombers que van desplegar una pancarta durant el partit del Barça-Madrid de l'any passat i sobre els quals parlàvem al número 115 de la DIRECTA- no els han fet cedir. El col·lectiu recorda que fa un any que va denunciar el conveni i que demana material, estructura, tecnologia i vehicles propis del segle XXI, és a dir, més inversió per part del consistori.

Per tot plegat i davant una nova aturada de les negociacions amb l'A-

juntament, els Bombers de Barcelona van fer una reunió sectorial el dimarts 2 de desembre, d'on havien de sortir noves protestes i fórmules per aconseguir el que ja fa temps que reclamen.

Una bicicletada reivindicativa

El divendres 5 de desembre, els bombers de la capital catalana tornaran a sortir al carrer. Aquesta vegada, han apostat per fer una protesta més lúdica pel que fa a la forma, però no pas en relació al contingut. Des del carrer Llevant, recorreran la ciutat en bicicleta i, ara per ara, es calcula que hi participaran un centenar de persones. De fet, estan convençuts que, dalt de la bicicleta, "trobaran noves maneres de sancionar-nos".

ARXIU

Caserna dels Bombers a Sant Andreu de Palomar

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

SI EL QUE NEECESSITES ES CONÈIXER-NOS MILLOR

illacrua

ARA POT'S!

subscriu-te

Col·labora amb illacrua.

Subscripció de prova Per només 15 euros, rebria els 6 propers números d'illacrua.

Envia'ns les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries) a: secretaria@illacrua.cat 93 552 98 79

Via Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

La Falcata
TAUERNA POPULAR

c/ Panera 2
Casal Antic
Lleida

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

disco100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco100.com

, així està el pati

MANRESA · OKUPACIÓ

La ZTA Banzai podria ser desallotjada el 18 de desembre

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

La Zona Temporalment Alliberada Banzai (ZTA Banzai) podrà ser desallotjada a partir del proper 18 de desembre. Les okupants van rebre el cautelar de desallotjament el 24 de novembre i, el mateix dia, van presentar el recurs a l'execució provisional de desallotjament que va demanar la propietat, EMY Immobiliària. Les okupants també s'han acollit a fer l'escrit contra el cautelar. Aquest escrit es pot presentar durant un termini de deu dies després de l'arribada del cautelar, serveix com a rèplica a la sentència i ha de ser valorat pel jutjat. Les activistes ja han demanat una advocada d'ofici, però no saben si l'escrit podrà ser considerat abans del dia 18. A la carta, es demana la suspensió del desallotjament provisional per valorar la carta presentada i la suspensió de l'execució provisional de desallotjament fins que l'audiència provincial és pronuncii davant el recurs presentat per les okupants. Des del col·lectiu Banzai s'ha convocat una concentració a primera hora del matí del dia del desallotjament, 18 de desembre, davant la ZTA Banzai.

MANRESA · REPRESSIÓ

Dos joves seran jutjats per causar danys a un toro espanyol

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

El proper dia 10 de desembre se celebrarà a Barcelona el judici contra dos joves manresans acusats d'haver comès danys al toro d'Osborne que hi ha a Igualada. El fet es remunta al mes de juliol, quan dos joves manresans de l'organització Maulets van ser detinguts al Bruc pels Mossos d'Esquadra d'Igualada. Després de sortir en llibertat, van rebre una citació pel judici ràpid que es va celebrar el 5 d'agost a Igualada. Durant el procés, els joves van decidir no declarar. El pèrit judicial els demanava un total de 2.700 euros per danys. Les organitzacions que estan darrere la campanya Ultratgem Espanya i tota la seva simbologia han declarat que la "justícia espanyola" vol imposar un càstig "exemplar" als dos joves, que es mantindran insumisos a les imposicions "de l'Estat capitalista espanyol" i que es continuarà ultratjant tota simbologia espanyola. Aquest cap de setmana, com a acte de suport als encausats, es van celebrar unes jornades antirepressives, que van acabar amb un concert a Santpedor (Bages). El proper 10 de desembre s'ha convocat una concentració de suport als encausats davant dels jutjats, a l'avinguda Lluís Companys.

BARCELONA · UNA VINTENA DE PERSONES IMPEDEIX L'ACCÉS AL SECRETARI JUDICIAL

Aturen el desnonament d'un veí que va denunciar assetjament al carrer Robador

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

Manel González, el darrer llogater que quedava a la finca del carrer Robador 29 del Raval de Barcelona, tenia una ordre judicial de desnonament pel dilluns 1 de desembre. A primera hora del matí, una concentració a la porta de casa seva va impedir que el secretari judicial executés la sentència que obligava a fer fora de casa un dels referents

Manel González ha vist com jutjats i institucions recompensaven aquestes immobiliàries amb impunitat

contra la violència immobiliària de Catalunya dels darrers anys. Tot i que la denúncia de la situació d'assetjament immobiliari a la qual les empreses Taravaus 8086 i Mancia 2003 han sotmès el veïnat de l'edifici es va fer a partir de 2003, el procés pel qual dotze famílies han estat expulsades de la

EDUARDO DÍAZ

Manel González s'aferra a la reixa d'accés al seu habitatge

finca es va iniciar dos anys abans. Aquesta setmana era el torn del darrer dels llogaters de l'edifici, que ha tirat endavant una de les batalles legals més llargues, conegudes i documentades per defensar els seus drets i denunciar l'assetjament. Segons explica González, les pressions sofertes pel veïnat durant aquests anys es podrien incloure en un manual de mobbing: talls d'aigua i de llum, degradació i taptat de pisos buits plens d'escombraries per afavorir la invasió de rates, negativa de cobrar els lloguers i obertura de processos de desnonament, amenaces verbals i mit-

jançant burofax o sol·licitud de declaració de ruïna. No obstant això, que ha estat àmpliament conegut i denunciat, Manel González ha vist com jutjats i institucions recompensaven aquestes immobiliàries amb una impunitat total.

L'evolució del cas del carrer Robador ha proporcionat un exemple clar dels esculls judicials i la manca de voluntat de les institucions per aturar el fenomen de la violència immobiliària pels col·lectius que lluiten contra aquest tipus d'assetjament. Els mateixos que, des de l'any 2003, han donat suport i han denunciat la situació del veïnat de la finca s'han reunit

amb la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona més d'una dotzena de vegades des del juny de 2006 i han vehiculat tres denúncies a la fiscalia. En cap cas s'ha acordat una sola mesura encaminada a la protecció dels drets dels inquilins. Segons aquestes entitats, en el millor dels casos, les pressions han desembocat en el reallojament d'algunes persones fora de la finca i a càrrec de l'erari públic.

Així, les causes penals interposades romanen entre carpetes de jutjats, com la querrela criminal presentada ara fa un any i que ha provocat

Des que es va denunciar el cas, en cap ocasió la justícia ha acordat cap mesura per protegir els inquilins

que la propietat pactés amb els altres tres inquilins una sortida silenciosa amb indemnitzacions i reallojaments. El fet que Manel González s'hagi significat com el cap visible de la denúncia del cas ha motivat que els propietaris l'hagin exclòs de qualsevol tracte.

ALBERT GARCIA

Marxa per l'amnistia passada per aigua

Un centenar de persones van participar a la IV Marxa per l'Amnistia convocada pel col·lectiu de suport a les preses polítiques catalanes Rescat el dissabte 29 de novembre. La mobilització va començar a dos quarts d'una a la rambla del Poblenou i es va dirigir a la presó de dones de Wad Ras, el centre penitenciari on, fa un any i mig, va ser traslladada l'egarenca Laura Riera, empresonada fa set anys per un suposat delictes de col·laboració amb banda armada. La marxa va

transcòrrer sota una pluja intensa i enmig d'un fort desplegament policial, que envoltava el centre. Com a cloenda de l'acte, una militant de Rescat va llegir una emotiva carta de la presa, escrita especialment per l'ocasió, en què aquesta reiterava el seu compromís amb la llibertat dels pobles oprimits, afirmava no defallir en les seves conviccions polítiques malgrat l'aïllament a què està sotmesa i agraià a totes les persones assistents la solidaritat mostrada.

ALBERT GARCIA

La Teixidora pren durant una hora el Saló del Tinell

L'emblemàtic Saló del Tinell del Museu d'Història de Barcelona, va ser, durant una hora, escenari de la protesta del centre social okupat La Teixidora. Davant l'amenaça de desallotjament que recau sobre l'edifici -havia estat la seu de la Falange del Poblenou i ara és un projecte social autogestionat- van optar per ocupar simbòlicament la sala on es va fer la foto de la signatura del pacte del govern tripartit, conegut també com a Pacte del Tinell.

Els guardes de seguretat que vigilien el Museu d'Història -on es troba el saló- van bloquejar les portes després que hi entressin una trentena de persones amb samarretes de color morat, el mateix color que van utilitzar per les pancartes i els fulls volants. Una hora després, van abandonar l'acció sense ser identificades ni detingudes. Abans de donar per acabada la protesta, també van tallar el trànsit a la Via Laietana durant uns minuts.

, així està el pati

VILA DE GRÀCIA · CONVOQUEN UNA NOVA MANIFESTACIÓ EL DIVENDRES 5 DE DESEMBRE

Vint entitats donen suport als quatre antimonàrquics multats durant les festes

Higínia Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

Més de vint entitats graciencs han impulsat una campanya de denúncia i solidaritat amb els quatre veïns que, el mes passat, van rebre una multa individualitzada de 300 euros per haver participat en una manifestació en el marc de la Festa Major de Gràcia. Totes les entitats reivindiquen el dret de manifestar-se lliurement i, en aquest cas, recorden que la mobilització antirepressiva –enganyada convocada per Endavant i l'Assemblea de Joves de Gràcia sota el lema *Ultragem Espanya. Desobeim l'Estat*– fa anys que forma part del panorama festiu i està integrada plenament en un programa que reivindica la festa i la lluita. Durant anys, aquesta manifestació ha integrat la cartografia de la festa major i sempre s'ha desenvolupat sense incidents. Es dona la circumstància, a més, que el 70% de les mobilitzacions socials convocades a Barcelona no són comunicades ni sancionades, per la qual cosa "l'impuls polític" resulta evident en aquest cas on aquest va ser el motiu de la sanció.

En aquest sentit, cal destacar que la pressió política exercida pel PP i la polèmica atada per *El Mundo* durant els dies posteriors a la manifestació han resultat en una sanció administrativa per "manifestació il·legal" de 300 euros a cadascun dels veïns. Una vegada més, segons denunciïn els promotors de la campanya, la Divisió d'Informació dels Mossos d'Esquadra ha demostrat que disposa de fitxers il·legals de matriu política ja que tres dels multats no tenen cap antecedent penal. A més, la policia autonòmica no va identificar ningú du-

ORIOI CLAVERA

Roda de premsa realitzada davant la seu del districte a la plaça Rius i Taulet

rant la mobilització ni va demanar pel responsable de la convocatòria ni va advertir que podien ser sancionats. La sanció posterior només està raonada fotogràficament perquè els sancionats van arribar a sostenir la pancarta.

Doble raser

En una roda de premsa celebrada el dimecres 26 a les portes de l'ajuntament de Gràcia amb la presència de membres de totes les entitats, els portaveus van denunciar el doble raser del consistori municipal, que devien passar a acollir un concorregut acte en suport a la desobediència civil en el marc del macrosumari 18/98 contra la dissidència basca. Cinc dels

sis ponents d'aquell acte –Gabriela Serra, Gemma Ubasart, Sabino Ormazabal, August Gil Matamala i Pepe Beunza– ja han donat suport també a les demandes de les entitats socials graciencs.

Els portaveus, que també van mostrar el suport a aquest acte de solidaritat, van exigir el mateix tracte vers les veïnes graciencs multades i exigeixen un posicionament clar i contundent del govern municipal. "Considerem que, davant les contínues limitacions del dret de manifestació –un dret fonamental–, no comunicar les mobilitzacions també és un acte de desobediència civil".

Per continuar defensant aquest dret, les vint entitats han reaccio-

nant convocant una nova manifestació divendres 5 de desembre sota el lema *A Gràcia continuem ultratant Espanya. Pel dret a manifestar-se lliurement a les places i carrers*. La nova mobilització arrencarà a les 19.30 h. de la plaça Revolució. A part dels recursos administratius que es presentaran, les entitats també han iniciat una campanya d'autoinculpacions. Entre les entitats signants, hi trobem Endavant i l'AJG, amb el suport de l'Associació de Veïns i Veïnes, tres comissions de Festes –Progrés, Sant Pere Màrtir i la CFP– i Amics i Amigues de la Violeta, a part de colles de cultura popular, entitats de solidaritat amb el Sàhara i Palestina o la CAL-Gràcia.

MARTORELL · VA PARTICIPAR EN UN ACTE DE DEMOCRACIA NACIONAL DURANT EL DIA DE LA HISPANITAT

Un candidat del PP va assistir al míting feixista del 12 d'octubre

Jordi C. Carbonell
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El candidat número tres del PP de Martorell a les darreres eleccions municipals, Yago Ramón Galán, va assistir a un míting convocat per l'organització d'ultradreta Democràcia Nacional el 12 d'octubre, amb motiu de la festa de la hispanitat. L'assistència de Galán a l'acte s'ha pogut conèixer gràcies a una fotografia on apareix aplaudint, al costat de persones que sostenen banderes espanyoles amb l'àguila franquista.

Yago Ramón Galán ha confirmat l'assistència a aquest acte d'ultradreta i ha indicat a la DIRECTA: "Hi vaig anar per simple curiositat (...) No m'identifico amb l'extrema dreta". I afegeix: "Si aparec aplau-

dint a la foto és perquè a tots els actes la gent aplaudeix i jo també ho vaig fer, per educació". Francesc Arpal, actual regidor del PP de Martorell a l'Ajuntament, ha dit que Galán "no feia res dolent", que "és una persona lliure d'anar on vulgui" i que "no està afiliat al PP de Martorell, només es tracta d'un simpatitzant de la nostra formació".

La Candidatura d'Unitat Popular de la ciutat, per la seva banda, ha manifestat: "No ens sorprèn que un membre del PP de Martorell participi en un acte feixista, ja que és prou sabuda la relació de molts militants d'aquest partit amb un passat explícitament franquista". Els membres de la CUP també han dit que "més enllà que el número tres de les llistes del PP assisteixi a un acte d'exaltació franquista –fet que evidencia el

INTERNET

Yago Ramón Galán, el 12 d'octubre a Montjuïc (Barcelona)

tarà feixista d'aquest partit-, el que cal és que s'elimini el feixisme dels nostres carrers i de les nostres

ciutats" i que "després de 40 anys de dictadura, és gravíssim que encara es facin actes així".

CATALUNYA · PARTITS

Revolta Global vol recollir 15.000 firmes per presentar-se a les europees

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

Amb el nou trotskisme francès com a model i les eleccions europees al punt de mira, l'organització Revolta Global vol impulsar, a Catalunya, un espai polític per plantejar una intervenció electoral a l'esquerra d'ICV i EUIA. El nou partit polític ja té nom, Esquerra Anticapitalista, i va ser fundat el 22 de novembre, després de la seva última trobada amb Espacio Alternativo, una organització que recentment ha abandonat Izquierda Unida.

El nou projecte té com a model el nou trotskisme francès d'Olivier Besancenot

L'objectiu del nou partit és transformar-se en una nova força política per poder participar a les eleccions europees dins un Bloc de l'Esquerra Anticapitalista europea encapçalat pel Nou Partit Anticapitalista (NPA), liderat pel francès Olivier Besancenot. Un dels membres de Revolta Global i professor de Sociologia a la UAB, Josep Maria Antentas, va explicar a la DIRECTA que "el més important, ara per ara, és crear debat social" dins el marc de l'esquerra alternativa i "plantejar respostes al capitalisme". En conseqüència, Izquierda Anticapitalista al conjunt de l'Estat i Revolta Global-Esquerra Anticapitalista a Catalunya iniciaran una campanya per recollir les 15.000 firmes de persones amb dret de vot necessàries legalment per presentar una candidatura. Tot i que no siguin vàlides per l'Estat ni per la Unió Europea, també acceptaran signatures de ciutadans d'origen estranger per denunciar que aquest sector de la població no té ni tan sols el dret de vot. Segons planteja el document de la Conferència Política Confederal celebrada a Madrid, la iniciativa es vol obrir a la "participació d'activistes socials, sindicalistes i intel·lectuals d'esquerra" i pretén "donar un pas més en la construcció d'una força anticapitalista a Catalunya i a l'Estat que esdevingui una alternativa a l'esquerra gestadora, avui hegemònica".

Aquest intent d'unitat de l'esquerra anticapitalista, però, té el handicap que la majoria d'organitzacions d'herència o d'ideologia trotskista de Catalunya no en formaran part. Almenys en un primer moment. Malgrat els apropaments i els allunyaments viscuts durant els darrers anys, organitzacions com En Lluita o El Militante i partits com el Partit Revolucionari dels Treballadors i el Partit Obrer Revolucionari –que formen part de la federació d'EuiA– o Lluita Internacionalista –escissió del PRT– ara per ara segueixen el seu propi camí.

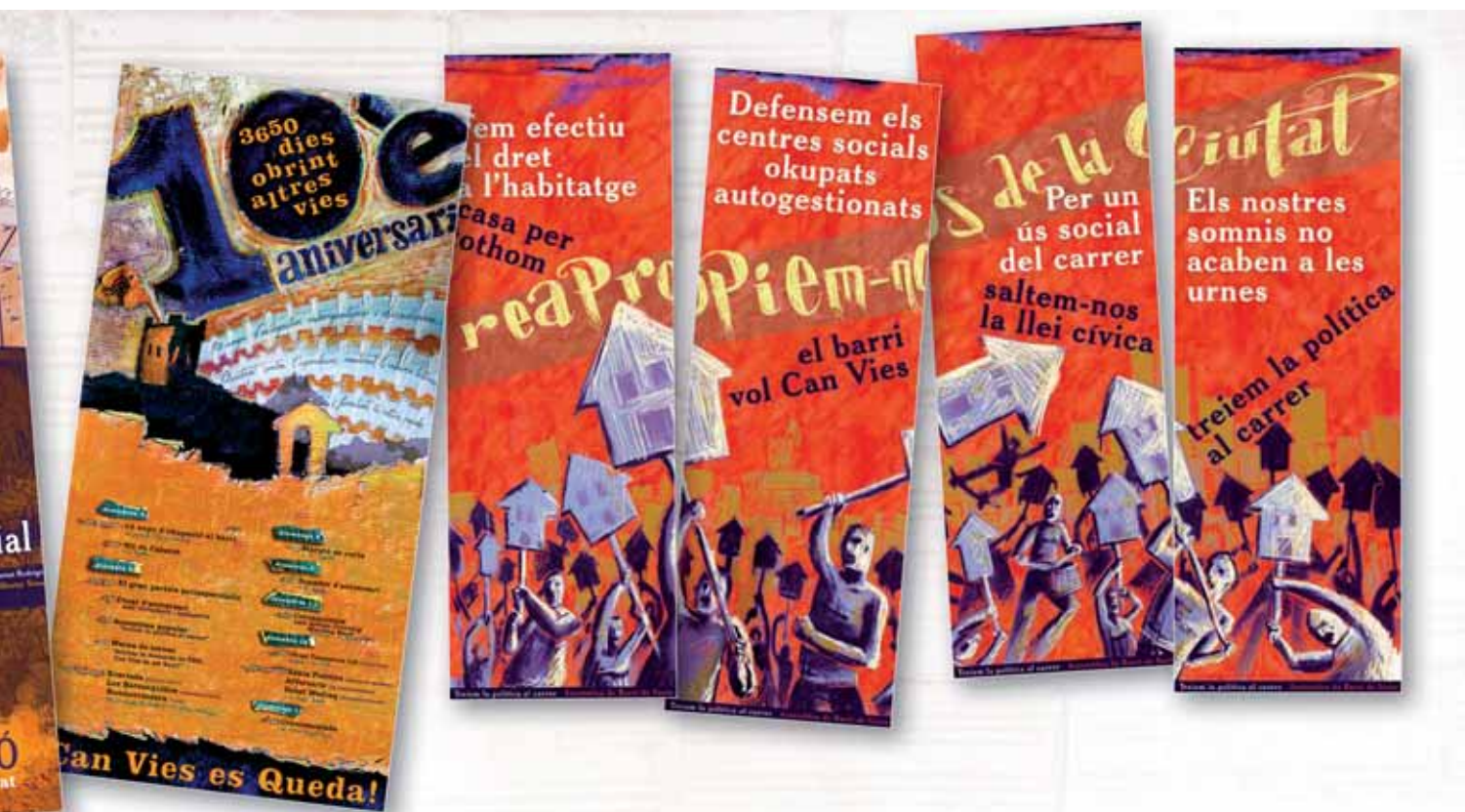
, reportatge

Manolín de Sa

Recordo que, fa uns anys, vaig conèixer en Manolín mentre venia calces i calçotets amb motius polítics estampats de parada en parada. Quines coses té la vida... De fet, en Manolín es diu Ivan, però tothom li diu pel sobrenom heretat del bar que regenta-ven els seus pares al barri de Sant Joan, Can Manolo, una taverna de les d'abans. Explica que va ser en aquell local on va començar a dibuixar la clientela que el freqüentava. I potser va ser allà on va néixer un vincle molt especial amb el seu barri, que l'ha portat a decorar-lo de mil maneres: murals, cartells, samarretes, il·lustracions, logos... i un llarg etcètera d'imatges de tot tipus que decoren els carrers. Segurament el seu punt fort és el cartellisme. Hi té la mà trencada. És fàcil reconèixer el seu traç i la seva tipografia, d' més *Sants Estil*, com diuen els Pirat's.

La seva obra va estretament lligada als moviments socials ja que, darrere les seves imatges, hi ha una profunda consciència social. Potser per això coincideixo amb ell en la relació a tot el que envolta el món de l'art. L'artista -diu- és sa mare, que després de pensar setze hores, encara tenia esma per ri-amb la clientela del bar. Ell és un home d'ofici: cartellista, grafista, il·lustrador, muralista, dels que creu que l'artista no és una persona que levita per sobre dels altres i es desliga d'aquesta idea reafirmit-se amb els que té seu costat, escoltant la seva opinió i deixant influenciar per ells. Quan m'explicava això m'ha vingut al cap Josep Renau -pintor i un

nts

TEXT: Jordi Borràs

dels millors cartellistes polítics que hi ha hagut mai-, que tenia una concepció del seu ofici que avui dia, desgraciadament no s'acabaria d'entendre: Renau es va negar a exposar la seva obra en vida després de veure com era d'absurd el mercat de l'art i la seva concepció. Un vincle natural amb tot aquell que posa la seva obra al servei de les seves idees.

En definitiva, en Manolín és un artesà de la vida moderna, capaç d'adaptar-se gràficament a una imatgeria que s'escapa del gueto gràfic al qual estem acostumats els moviments socials amb la idea de reinventar una gràfica potent i original.

Des de fa poc, col·labora en l'àmbit gràfic amb la Ciutat Invisible -un dels projectes més vius i envejables de Sants-, conjuntament amb

en Joan Negrescolor, un il·lustrador que veurem en aquestes pàgines properament. Fa uns mesos que també col·labora amb aquest setmanari, com ho ha fet amb un llarg etcètera de publicacions i col·lectius: *La Burxa* de Sants, l'Assemblea del Barri de Sants, Can Vies, el Casal Independentista de Sants, Rescat... S'allunya del món editorial, potser perquè prefereix invertir el seu temps en allò que creu i, també, perquè reconeix que és dels que no saben dir que no a un projecte interessant.

No fa ni un mes que el podem trobar a la xarxa, on ha obert un bloc farcit d'imatges (<http://dissenys-manolin.blogspot.com>), en el qual podreu trobar una pila de feines que segur que deveu haver vist pels carrers. Sobretot, no us ho perdeu!

1. Conjur (2005, cartell per la revetlla de Sant Joan del Casal Independentista de Sants)
2. Davant l'infern del dia a dia, festa i rebel·lia (2005, cartell de la Festa Major alternativa de Sants)
3. La repressió mai ens tallarà les ales (2007, cartell d'una manifestació contra la brutalitat policial)
4. 3.650 dies obrint altres vies (2007, cartell del 10è aniversari del CSA Can Vies)
5. Reapropriem-nos de la ciutat (2007, conjunt de quatre cartells per l'Assemblea de Barri de Sants)
6. Volem les festes al parc (2008, conjunt de cartells que conformen un 'cartell-objecte' per potenciar la campanya per una ubicació permanent de la Festa Major alternativa de Sants al parc de l'Espanya Industrial)
7. Bona nit (2008, il·lustració pel setmanari DIRECTA que acompanyava l'article 'Indígenes de polígon i espanyola')
8. 250grs de tortura (2008, il·lustració pel setmanari DIRECTA que acompanyava un article sobre veganisme)
9. 'L'home gris i la noia de colorins' (2008, projecte de conte de denúncia contra la violència de gènere)
10. 'L'arbre de l'amort' (2008, regal il·lustrat per la Jut)
11. Salta't la crisi (2008, mural a una persiana de la plaça Revolució, enmig d'unes jornades per l'okupació organitzades per l'AJG)
12. Transformem les resistències (2007, part d'un mural col·lectiu en solidaritat amb Palestina al parc de les Tres Xemeneies)

, així està el pati

CATALUNYA-MAGRIB · LA GENERALITAT ADMET EL FRACÀS DEL PROGRAMA DE REPATRIACIÓ VOLUNTÀRIA DE MENORS

Els menors immigrants viuen entre el límit legal i la repatriació forçosa

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Els Menors No Acompanyats (MNA) són les persones menors de divuit anys i nacionals de tercers països que es troben al país receptor sense la protecció d'un familiar o d'una persona adulta responsable que es faci càrrec de la seva tutela habitualment. La Generalitat té competència exclusiva respecte a la protecció de menors i a la gestió de les institucions públiques destinades a la seva tutela i, per tant, la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) -que depèn del Departament d'Acció Social de la Generalitat- és la tutora legal dels infants deseparats a Catalunya. Si pels menors catalans la situació és d'indefensió, quina deu ser la realitat pels menors estrangers si l'any 2001 la consellera de Justícia Núria de Gispert (UDC) declarava: "No són nostres

Els menors veuen falta de criteri i incoherències en la manera com es du a terme la repatriació

ni són responsabilitat nostra"? Des del Col·lectiu d'Investigació Acció Participativa pels Drets de l'Infant Drari s'afirma que la DGAIA sempre ha trobat excuses i raons per no declarar el desemparament (un fet objectiu segons la llei) i no assumir la tutela. La DGAIA de CIU es va inventar la *tutela en suspens*, un terme i

JOSE COLÓN

Menor introduint-se en un container per tal de creuar la frontera a Ceuta

un concepte inexistents en la legislació. La DGAIA del tripartit afirma que aquests menors no estan deseparats, ja que confonen el fet que tinguin uns pares curosos al Marroc amb el fet objectiu que, a Catalunya, estan deseparats. D'aquesta manera, si la DGAIA no declara el desemparament, no està obligada a assumir la

tutela, tot i que en realitat l'assumeix, ja que té aquests menors deseparats als seus centres. Segons Drari, aquestes irregularitats deixen l'infant en una situació de límit legal i d'inexistència identitària, a més de suposar un maltractament institucional continu (tipificat com a delictes) en la vida diària del menor.

Si ens fixem en la legislació internacional, l'any 1989 les Nacions Unides van adoptar la Convenció dels Drets de l'Infant que el Govern espanyol la va ratificar el 1990. El 1996 es va aprovar la Llei Orgànica que garanteix la protecció dels menors d'edat a tot l'Estat espanyol. Segons l'educador de Drari Vicenç Ga-

lea, la protecció de la infància mai ha estat un tema d'interès nacional i la base legal catalana és un afegit de petites reformes, moltes d'elles sorgides de decrets del govern. Des de fa tres anys, el Parlament està discutint la nova llei de la infància, però Galea creu que és una llei molt inconcreta que no resoldrà els més de vint retocs ambigus de lleis que han tingut lloc durant els darrers quinze anys. El gran fracàs del sistema de protecció -tant amb infants catalans com amb estrangers- el trobem als 18 anys, quan un percentatge alt d'adolescents arriba a la majoria d'edat amb un grau de vulnerabilitat elevat.

La repatriació i el programa Catalunya-Magrib

L'any 2005 la Generalitat va repatriar disset infants i el 2006, dinou. El 2007 hi van haver dues repatriacions i tres més van ser interrompudes per les denúncies del col·lectiu Drari. El 2008 no ha tingut lloc cap repatriació. Tant aquest col·lectiu que defensa els menors com els mateixos menors veuen falta de criteri i incoherències en la manera com es du a terme la repatriació. A l'Estat espanyol, la repatriació es considera una mesura de protecció de l'infant però, en canvi, al Marroc, emigrar il·legalment és un delictes que pot comportar penes de cinc anys de presó i fins a 3.000 euros de multa per la gent adulta. A Catalunya hi ha dos tipus de repatriacions: la forçosa -sense consentiment del menor ni de la família i amb mesures policials- i la voluntària -a través d'un programa engatgat per la Generalitat el 2005 sota el nom Catalunya-Magrib. Recent-

ment, la consellera d'Acció Social, Carme Capdevila (ERC), ha reconegut el fracàs d'aquest programa d'inserció laboral, ja que diu que en quatre anys set menors han retornat voluntàriament. Segons Drari, el programa es va idear i es desenvolupa partint d'un desconeixement total del Marroc i de la realitat dels MNA, sense la participació dels professionals del sistema de protecció i "amb una volguda i prepotent descoordinació amb les entitats i institucions catalanes, espanyoles i marroquines". Aquest programa fa una barreja entre protecció de la infància i cooperació al desenvolupament amb dos milions d'euros finançats majoritàriament per la UE i sense control tècnic ni econòmic independent.

Segons Drari, la repatriació no es transmet a l'infant com un dret i un benefici, sinó que és usada per la DGAIA com "una perversa estratè-

gia sistemàtica en forma d'amenaça quotidiana durant mesos per foragitar els menors del sistema de protecció i de Catalunya". Aquest col·lectiu sosté que la decisió de repatriar el menor es pren de forma discrecional, sense el preceptiu informe social adequat i trepitjant drets com la tutela judicial efectiva, la informació i la comunicació adequades, el dret de ser escoltat o la inviolabilitat del domicili. L'infant és lliurat a la policia marroquina, que el manté detingut uns dies en un calabós entre adults, condemnat per emigració clandestina. Així doncs, es troba en una situació de desprotecció absoluta al seu país, sovint amb l'afegit del rebuig del seu entorn, vivint al carrer i, gairebé sempre, tornant a intentar la migració clandestina des del port de Tànger, principalment. El novembre de 2007 i arran de les denúncies que Drari va fer al

Síndic de Greuges i al Defensor del Poble, aquest últim va dir que les 74 repatriacions que hi havia en marxa a Barcelona el juliol de 2007 eren inadequades i que s'havien d'anul·lar i reconsiderar. La UNICEF desaconsella rotundament la consuetud al Marroc de centres d'acollida per menors retornats per l'Estat espanyol perquè "existeix un gran risc d'aplicar intensament les mesures de reagrupament o repatriació de la majoria dels menors no acompanyats sense garantir la salvaguarda del seu interès superior". Afirma que "el millor per l'adolescent és que es reintegri a la seva família al Marroc i, si no, ha de ser integrat allí on ha decidit emigrar per solucionar un problema de pobresa". Assenyala, a més, com a "prioritat de les prioritats: acabar amb els maltractaments dels menors retornats a les comissaries" del Marroc.

Els MNA no són cap sorpresa

El primer infant registrat com a MNA per la DGAIA data de 1994, tot i que Drari ja havia documentat menors arribats des de 1988. L'arribada de MNA evidencia les mancances en matèria de protecció de menors i de recursos destinats a la infància deseparada. Així, Drari afirma que la política de tractament dels infants des de 1999 instaura la discriminació, l'estigmatització i les argücies legals, ja que consisteix a crear sistemes i recursos separats per als menors estrangers, a la vegada que fomenta tòpics i estereotips -que es poden resumir amb les paraules del subdelegat del Govern estatal, Eduard Planells, que l'abril de 2007 deia que tots els MNA marroquins eren predeïnquents.

, així està el pati

CATALUNYA · LA LLEI DE FOSSES ENTRA EN L'ÚLTIM TRÀMIT PARLAMENTARI I SERÀ APROVADA ABANS D'ACABAR EL CURS POLÍTIC

Els residus del franquisme continuen impedint l'obertura de fosses

Sergi Picazo

redaccio@setmanaridirecta.info

Un munt d'ossos en una riera enmig del bosc, a la masia de la Rovira, al poble de Gurb, a la comarca d'Osona. Aquest paratge serveix d'inici pel llarg camí de la recuperació de la memòria a Catalunya. Els treballs d'exhumació d'una fossa comuna de la Guerra Civil van descobrir uns quants tresors en aquesta zona el juny passat: botes, culleres, munició, llapis, imperdibles i una ampolla de farmàcia amb un missatge a l'interior. El cristall encara es conserva bé, però el paper que hi ha dins està molt deteriorat: tan sols es lleixeix algunes paraules, com *soldat*. Precisament allà es troben, entre altres companys morts, els ossos del soldat republicà Joan Solé Jaques. Aquest camperol de Gavà tenia 38 anys quan va morir, l'1 o el 2 de febrer de l'any 1939, a la batalla de Vic, durant els últims dies de la Guerra Civil i en plena retirada republicana.

Qualsevol riuada o erosió podria fer desaparèixer un bocí de la memòria col·lectiva del país

Dies més tard de la seva mort, la família Solé va demanar al Bisbat de Vic un enterrament cristià al seu poble de naixement. La resposta va ser contundent: "Els rojos no poden ser enterrats al cementiri". Des d'aleshores, els familiars d'aquells soldats visiten la fossa cada any per disposar-hi flors i ara confien poder dur a terme un enterrament digne a Gavà. La Generalitat va exhumar la fossa de Gurb com a prova pilot de la futura llei de fosses i ara mateix s'estan identificant els cadàvers amb proves d'ADN.

Trenta mil desapareguts

Ara per ara, Gurb és una excepció en el panorama català i encara més en el de l'Estat espanyol. El silenci ha marcat la vida de les famílies de les 114.266 persones víctimes de la repressió franquista, almenys fins fa uns anys. A partir de l'any 2000, les associacions de la memòria van començar a recuperar els cadàvers de milers de fosses gràcies a voluntaris forenses, antropòlegs i arqueòlegs. La societat civil anava anyllum per davant de governs i jutges. Així, en els darrers anys, s'han recuperat 4.000 cossos d'unes 200 fosses. De fet, des de fa dos anys, arran de l'aprovació de la llei de la memòria històrica, l'executiu de Zapatero dona subvencions per fer aquesta tasca. "Espanya és l'únic país que subcontracta en els familiars de les víctimes la localització i exhumació de les fosses", es queixa el director d'Amnistia Internacional a l'Estat Esteban Beltrán.

Fossa comuna de Gurb (Osona) excavada el juny d'enguany

Avui queden 3.338 persones per localitzar de les prop de trenta mil que van desaparèixer a Catalunya durant la guerra i la dictadura. En l'àmbit dels Països Catalans, segons dades de les associacions de la memòria, cal sumar 1.486 desapareguts a les Illes Balears i 29.034 al País Valencià. No se sap on

paren. No són mortes, però tampoc viues. Els historiadors asseguren que la majoria, avui, encara són dins les fosses comunes. Aquests enterraments se situen al llarg del front d'Aragó: des del front del Pallars fins al de l'Ebre, passant per llocs tacats de sang com Serós -amb onze fosses- o la zona de

Balaguer. La majoria d'elles, que són de soldats anònims, no estan ni senyalitzades ni delimitades i no tenen ni una placa de record. Qualsevol riuada o erosió podria fer desaparèixer definitivament un bocí de la memòria col·lectiva del país. L'oblit faria la resta.

El parany de Garzón

El jutge Baltasar Garzón va sorprendre, el 16 d'octubre passat, amb un informe que prometia "la fi de la impunitat" i l'exhumació de totes les fosses comunes. Tot va ser un miratge. Després d'una reunió d'urgència sense precedents, la sala penal de l'Audiència Nacional espanyola va ordenar la suspensió del procés. Acte seguit, el jutge es va inhibir i va desviar els casos als jutjats ordinaris amb la justificació que la porta judicial no es tanquen del tot. Tot i això, els ad-

vocats i fins i tot algun diputat català a Madrid denuncien que l'estratègia de Garzón només era un parany per fer-se *autobombo*, ja que el *superjutge* sabia que la seva missió era impossible abans de començar. A més, la jurisprudència als jutjats d'instrucció sol ser sempre la mateixa: rebutjar les demandes d'exhumació.

El president de l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica, Emilio Silva, va respondre que el més "decebedor és viure en un país on els òrgans de la justí-

cia han treballat per impedir un judici contra violacions dels drets humans". La presidenta del Fòrum per a la Memòria del País Valencià, Empar Salvador, va dir que ignorava si ara la causa remesa per Garzón recolliria els delictes com a crims contra la humanitat o els tractaria com a delictes comuns, tal com volia el fiscal. En aquest últim supòsit, l'entitat recorreria la decisió al Tribunal de la Haia, que podria acceptar el recurs, ja que l'ONU considera el franquisme com a règim genocida.

La llei de fosses, un interrogant

El govern català està a punt d'aprovar una llei que atorgarà a la Generalitat la feina d'exhumació i dignificació de les fosses. Els historiadors i les associacions de víctimes consideren urgent tirar endavant el projecte, que es troba en l'últim tràmit parlamentari, malgrat els defectes de fons que conté, abans que els jutges ho impedeixin. Encara avui, el PP i UDC s'hi oposen, amb l'interrogant de CDC.

Oficialment, la llei de fosses tindrà l'objectiu de "restablir la dignitat de les desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura" i, en concret, "fer efectius els drets dels familiars a la informació sobre el destí de les víctimes, recuperar les restes i, si no fos possible, senyalitzar el lloc de l'enterrament". Tot i que, com apunta l'historiador Antoni Segura, "el 90% de les fosses no s'obriran mai" ja que el govern no té cap intenció d'obrir les més de 179 certificades que hi ha arreu de Catalunya.

Justícia i reparació, quan?

La feina feta fins ara per Catalunya o per l'Estat queda en evidència, comparada amb la d'altres països amb malsons similars com, per exemple, els de l'Amèrica Llatina. La pressió de la societat civil ha forçat els governs de la regió a revisar el seu passat tràgic sense tanta precaució. El govern Kirchner a l'Argentina va anul·lar les lleis d'*Obediència Debid*a i de *Punto Final*, està jutjant part dels represors i va convertir un dels símbols del terror d'Estat -l'Escola Mecànica de l'Armada- en un Museu de la Memòria. A Xile, els familiars dels executats i les víctimes de la tortura reben des de fa anys pensions i serveis gratuïts com a reparació i Ricardo Lagos, un socioliberal moderat, va demanar perdó als xilens quan era president pels crims comesos per la dictadura de Pinochet. A més, Sud-àfrica o Alemanya també han fet una tasca destacada per la recuperació de la memòria i el càstig als culpables.

Qualsevol procés de memòria i de pau ha d'anar lligat fonamentalment a quatre potes: reconeixement, veritat, justícia i reparació. Però tant la llei catalana (Memorial Democràtic), com l'espanyola (de la Memòria Històrica), no ho han prioritzat. Reconeixement -poc i amb molta burocràcia, vegi's el cas Companys-, veritat -la justa, pels pactes de la Moncloa i la transició-, justícia -cap ni una, a causa de la llei d'amnistia de 1977- i, finalment, reparació -segons l'Associació d'Expresos Polítics, estan arribant les indemnitzacions, però la majoria de les víctimes ja són molt velles. El cap del servei jurídic del Departament d'Interior de la Generalitat, Jordi Conde, es defensa dient que com que Catalunya no té competència per fer una actuació penal sobre les fosses comunes, les lleis catalanes s'accontenten amb els objectius "de la veritat i la reparació", però no de la justícia contra els culpables.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

LAOS · L'ÈTNIA HMONG ÉS PERSEGUIDA AL PETIT PAÍS ASIÀTIC I EXPULSADA DE LA VEÏNA TAILÀNDIA

Laos i Tailàndia, la cara i la creu a les ribes del Mekong

Localització de Laos i dones Hmong a les muntanyes del país asiàtic

Laura Casas
Itàlia

Laos és un país pobre, considerat entre els Least Developed Countries (menys desenvolupats). No té infraestructures de transport, només les grans ciutats estan connectades a través de carreteres asfaltades, li manquen estructures ferroviàries i a la majoria de pobles i ciutats no hi ha electricitat. L'agricultura és el principal sector econòmic del país, representa més del 50% del PIB i dona feina al 82% de la població. Però, tot i els inacabables problemes econòmics i socials, Laos compta amb unes reserves importants de recursos naturals, un gran potencial hídric -gràcies als nombrosos rius i torrents del nord del país- i una situació geogràfica, si més no, estratègica. Per tot això, Laos és un aliat imprescindible per al creixement i el desenvolupament econòmic dels seus veïns. Tailàndia, només separada de Laos pel riu Mekong, és el seu principal soci comercial i inversor número u, a més d'explorar el territori com a pont d'unió amb la Xina. Pel Vietnam, Laos sempre ha fet d'escut protector, mentre l'uneix amb el mercat tailandès. I per al gegant xinès, constitueix un passadís perfecte per exportar els seus productes cap al sud-est asiàtic. Però el context de crisi econòmica i el conflicte polític desencadenat a Tailàndia compliquen les coses pel germà petit.

La visita del primer ministre

A principis de novembre, es va celebrar la primera trobada entre Somchai Wongsawat, fins ara primer ministre tailandès, el seu homòleg

laosí -Bouasone Bouphavan- i el president de Laos, Choummaly. Tot i que la trobada va cloure de manera satisfactòria perquè es van renovar els tractats bilaterals d'ambdós països a nivell comercial, econòmic i turístic, finalment es va cancel·lar un important projecte de construcció de dues centrals elèctriques al desfavorit nord de Laos.

La crisi econòmica i el conflicte polític de Tailàndia compliquen les coses a Laos

Una setmana després de la trobada dels polítics, l'empresa energètica privada més important de Tailàndia, Ratchaburi Electricity Generating Holding, va anunciar que aturava el projecte. La principal raó és un estudi sobre l'evolució de la demanda energètica del país elaborat pel govern tailandès. Segons aquest estudi, la demanda es reduirà durant els pròxims quinze anys. Així, el projecte de 4.000 milions de dòlars s'atura amb l'excusa de la incertesa de la crisi. Un cop més, són els més pobres els qui paguen la crisi amb escreix i la rendibilitat empresarial passa per sobre de les necessitats territorials i humanes. A més, l'escalada de violència de la crisi política tailandesa congela el futur dels tractats bilaterals.

Els més pobres, els hmong

Un altre dels punts tractats a la trobada va ser el delicat procés de la immigració irregular de Laos cap a Tailàndia. Els hmong o miao són una ètnia minoritària del sud-est asiàtic. Es troben principalment a la Xina, Tailàndia i Laos, tot i que una part important ha emigrat a Estats Units i a Austràlia. Tant els xinesos com els tailandesos han reconegut aquest grup com una minoria ètnica, cosa que Laos no ha fet.

L'oposició dels hmong al govern comunista laosí i el seu passat com a reclutes de la CIA durant la guerra del Vietnam els converteix en *enemics del país*. Conseqüentment, a la frontera amb Tailàndia, s'acumulen milers de refugiats hmong que fugen del seu país per por de represàlies amb l'esperança de ser acceptats com a refugiats polítics al regne tailandès. El problema, però, és que Tailàndia no es va adherir a la convenció de Ginebra de 1951 sobre l'estatus de refugiat ni al protocol successiu firmat el 1967 i, per tant, no està obligada a donar asil polític ni a reconèixer com a refugiats els hmong exiliats. Esgrimint aquest motiu, el govern Tailandès repatria els refugiats a Laos, tot i saber que el país és conegut per la seva duresa amb els repatriats, sobretot si es tracta d'*enemics del govern*.

Tanmateix, segons el dret internacional, el fet de no haver signat la convenció de Ginebra no dona dret a Tailàndia a incomplir els fonaments del Dret Internacional Consuetudinari. El govern hauria de respectar el *non-refoulement*, és a dir, hauria de donar asil polític a aquelles persones la vida de les quals corre perill. El govern de

Bangkok, però, ho veu diferent: els hmong no són refugiats polítics, sinó simples immigrants en busca de feina i assegura que els repatriaments són totalment voluntaris.

Els errors del passat, la condemna del futur

Després de la detenció de l'històric líder dels hmong -acusat d'intent de cop d'estat-, el recent primer ministre tailandès, Wongsawat, va anunciar la seva intenció d'enviar a casa més de 6.700 exiliats del camp de refugiats de Nam Khao, situat a la província tailandesa de Phetchabun. Tailàndia i Laos han decidit deixar, de moment, de banda la Comunitat Internacional per resoldre el problema entre ells. La voluntat de convertir la problemàtica dels exiliats en una qüestió interna ha fet que el govern tailandès creï una nova versió dels fets, segons la qual els hmong constitueixen una amenaça per la seguretat del país, ja que estan considerats com a espies i possibles traficants d'armes. Acusa-

cions vàlides per expulsar del país els milers de refugiats amb l'excusa de reforçar la seguretat fronterera.

Les crítiques per part del Comissari dels Drets Humans de l'ONU, Louise Arbour i de l'Alt Comissariat de l'ONU pels Refugiats, Antonio Guterres, contra les polítiques adoptades per Bangkok contra els hmong no s'han fet esperar. Fins hi tot el diari tailandès *The Nation*, conegut per la seva afinitat al govern, ha criticat el primer ministre i l'ha acusat de voler convertir Tailàndia en un estat titella. De moment, però, tot es redueix a les paraules.

Així doncs, per la gent refugiada la situació és crítica si la comunitat internacional continua observant la situació a distància ja que només els queda l'esperança que la crisi de Tailàndia retardi les repatriacions. L'única certesa és que el govern laosí continuarà perseguint els hmong i fent pagar a tothom els errors dels pares d'una ètnia sense pàtria que creix amenaçada per la seva herència històrica.

Els hmong i la CIA

Els hmong van ser utilitzats, reclutats i entrenats per la CIA durant els anys 60 per tres motius: per contrarestar atacs de l'exèrcit comunista del Vietnam del Nord, per atacar -com a guerrilla- els punts logístics de transport i provisionament i per desestabilitzar el partit comunista laosí que amenaçava el govern de Laos. Gràcies al finançament americà, els hmong van poder crear un estat independent amb capital a Long Cheng, una

moneda i escoles pròpies. El somni d'independència va durar fins que, el 1975, els americans van perdre la guerra contra el Vietnam i van començar a retirar-se. Aquell mateix any, els moviments comunistes es van reforçar i el Pathet Lao -el partit comunista laosí- va aconseguir el poder. Des d'aquell moment, el nou executiu va començar a perseguir els hmong acusant-los d'ajudar als americans i de ser enemics del poble laosí.

TAILÀNDIA · LES MOBILITZACIONS DEL PARTIT DE DRETES ULTRANACIONALISTA DERROQUEN EL GOVERN ACUSAT DE FRAU ELECTORAL

La Cort Constitucional desfà el govern

Laia Gordi
Barcelona

Tailàndia s'ha quedat sense govern després que, dimarts 2 de desembre, la Cort Constitucional dissolgués el Partit del Poble (PPP) i dos dels seus socis de la coalició governant sota l'acusació de frau electoral durant els últims comicis. El país asiàtic de l'oci i els negocis per excel·lència ha estat a un pas de desencadenar una guerra civil molt seriosa. La fractura insalvable entre la classe mitjana urbana i la població pobra camperola -monàrquics els primers i republicans els segons, els uns del sud i els altres del nord- fa mesos que s'agreuja. Una marea groga de partidaris de l'Aliança Popular per la Democràcia (PPD) -que es defineix de dretes, ultranacionalista i venera la figura del rei pràcticament com un déu- es va llançar al carrer demanant la dimissió del primer ministre i la formació d'un govern de coalició nacional. El que alguns categoritzen tailandesos anomenen "cop po-

Manifestacions d'aquests darrers dies a Tailàndia

La fractura entre la classe mitjana urbana, monàrquica, i la població pobra camperola, republicana, fa mesos que s'agreuja

ular" va començar el mes d'agost i setembre amb l'ocupació per part de centenars de milers de manifestants dels exteriors de la seu del govern a Bangkok i l'aeroport domèstic de la capital. Fins ara, Somchai Wongsawat era el primer ministre del Partit del Poble (PPP). Aquesta formació va guanyar les eleccions per majoria simple el 2007, uns comicis convocats des-

prés del cop d'estat militar de 2006 que havia expulsat del govern el seu mateix partit. Wongsawat, que és el gendre de Thaksin Shinawatra, l'exprimer ministre a l'exili, ha estat acusat de corrupció diverses vegades per l'oposició. És de destacar també que el PPP té una forta base militant al nord -entre els camperols pobres- i el seu color és el vermell.

L'escalada de violència i l'exèrcit com a actor indiscutible

El 26 de novembre el comandant cap de l'exèrcit tailandès, Anupong Paochinda, va demanar la dimissió del govern,

assegurant que no es tractava d'un altre cop d'estat, tot i que va afirmar que n'era partidari "si així s'acabessin els conflictes". El dia 27 els manifestants antigovernamentals van ocupar el segon aeroport de la capital, l'internacional, on el govern havia instal·lat la seva base temporalment. A Bangkok, al voltant de la Casa del Govern, es van sentir explosions i ràfegues de trets. L'aleshores primer ministre va tornar a declarar l'estat d'excepció -la primera vegada va ser del 2 al 14 setembre, arran de les primeres manifestacions que la policia va reprimir violentament.

Somchai Wongsawat va rebutjar la demanda dels militars i va reiterar que no dimitiria ni dissoldria el Parlament "perquè ha estat democràticament constituït sota la monarquia constitucional", tot i que, finalment, ha decidit acatar la decisió de la Cort Constitucional per intentar desencallar la crisi davant la incertesa d'un nou cop d'estat. La policia encara no ha desallotjat els aeroports on s'han viscut enfrontaments i l'exèrcit es nega a col·laborar. Malgrat tot, un centenar d'avions han pogut marxar i treure els estrangers del país. La marea groga se-

sent triomfadora mentre cada dia, a la ràdio, truquen ciutadans partidaris del govern: "Ara que m'escoltin els soldats", diu una dona. "Si s'atreveixen a intentar un altre cop d'estat, que s'oblidin de rebre roses. Em vestiré de vermell de cap a peus i saltaré davant dels seus tancs. Hauran de passar per sobre el cadàver d'aquesta vella camperola", acaba. Durant el cap de setmana han començat a haver-hi manifestacions progovernamentals a Bangkok. D'altra banda, el popular periodista Kwanchai Sarakam creu que hi haurà un bany de sang abans que el país surti de la crisi.

NICARAGUA · LES FEMINISTES SÓN L'OBJECTIU PRIORITARI DE LA CAMPANYA POLICIAL D'ORTEGA

Moviments socials denuncien la persecució violenta del govern sandinista

Laia Gordi
Barcelona

Diverses organitzacions feministes i altres moviments socials nicaragüencs han fet pública la persecució política i policial de què són objecte per part del govern de Daniel Ortega. Així, segons expliquen, l'executiu ha denunciat i multat fins a disset organitzacions per malversació de fons. Aquests col·lectius exposen que són víctimes "d'una estratègia per reprimir les seves lluites a favor dels drets humans i de la demo-

cràcia i en contra de la dictadura". El Centre Nicaragüenc de Drets Humans (CENIDH) ha iniciat una campanya per explicar la instrumentalització estatal del poder judicial i dels mitjans de comunicació oficials per silenciar les veus crítiques amb els abusos de poder del govern de Daniel Ortega i la seva dona, Rosario Murillo.

El 10 d'octubre, la policia es va presentar a les seus del Centre d'Investigacions de la Comunicació (CINCO) i del Moviment Autònom de Dones MAM i, sense donar explicacions respecte de quin delictes se'ls acusava i

La policia registra seus d'organitzacions i confisca documents sense explicacions

zava la violació de domicili i el segrest de béns de la Red Nicaragüense de Comercio Comunitario (RENICC), la Coordinadora Civil i la Red de Mujeres Municipalistas de Nicaragua, a més del Grup feminista Venecia, Forum SYD i Oxfam Gran Bretanya.

Paral·lelament, els mitjans de comunicació oficials van desplegar una campanya de desprestigi agressiu i d'incitació a la violència i van cridar els membres del Consell del Poder Ciutadà a presentar-se al lloc dels fets.

La situació, amb l'afegit de la por de les represàlies contra els movi-

ments socials, ha portat diverses actives a engegar campanyes personals de denúncia i recollides de firmes. El moviment feminista nicaragüenc considera que està pagant el seu suport públic a Zoila América Narváez en la seva denúncia contra Daniel Ortega per abusos sexuals així com les campanyes de resistència a la penalització de l'avortament, propiciada per l'aliança del govern amb els sectors més conservadors de l'Església, ni el fet d'haver-se pronunciat en contra de la decisió del Consell Suprem Electoral d'legalitzar dos partits polítics.

, espai directa

Cent sense tu són massa

PROMOCIÓ! PER CADA SUBSCRIPCIÓ QUE APORTIS...

PODRÀS TRIAR UN D'AQUESTS REGALS!

La Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària que té com a objectiu la creació i la difusió relacionades amb el pensament crític. www.laciutatinvisible.org

Benvolguts i benvolgudes subscriptores, finalitzem aquest mes de novembre felicitant-vos pel vostre suport, sense el qual el setmanari no seria possible. Després de publicar més de 100 números, us necessitem més que mai. Manifestem la voluntat de continuar trencant el silenci en relació a tot el que passa al nostre entorn. Per això us animem a fer una nova subscripció al setmanari durant les dates nadalenes perquè l'autogestió, la independència i el suport mutu continuïn essent els eixos que fan créixer i consolidar la DIRECTA com a eina d'informació i transformació social. Per cada nova subscripció que aportis, podràs escollir algun dels regals que diversos projectes han aportat solidàriament (les existències són limitades).

Cossetània
EDICIONS

Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

Propaganda pel Fet, discogràfica que treballa en el marc dels Països Catalans des de fa més de dotze anys. Diferents grups a www.propaganda-pel-fet.com

Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

kasba
MUSIC

Kasba Music, segell independent barceloní amb grups com Nour, Ràbia Positiva, Fufú-Ai o Xazzar. www.kasbamusic.com

editorial virus

Virus Editorial, projecte autogestionat iniciat l'any 1991 amb la voluntat de crear una estructura d'edició i de distribució al servei dels moviments socials. Catàleg de llibres a www.viruseditorial.net

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____
 Adreça _____ CP _____ Municipi _____
 Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa a 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al llistat, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

PUNTS DE VENDA: BARCELONA: LES CORTS Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | GRÀCIA Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · De l'or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Quiosc · Plaça Revolució | HORTA- GUINARDÓ El Tinter · La Plana, 10 | EIXAMPLE Quiosc Manu · Nàpols-Roselló | POBLENOU Taverna Ítaca · Pallars, 230 | Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77 | CLOT La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82 | SANT ANDREU Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trevol · Portugal 22 | NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16 | Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82 | Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4 | CIUTAT VELLA AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles | Llibreria Medios · Valldonzella 7 | SANTS Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació | BERGA Llibreria Mafalda · Plaça Viladomat 21 | CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera · Psg. dels Arbres, 4 | Le Centro · Andreu Cerdà, 12 | CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo · Libertario Linars, 44 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103 | ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat · Felíu Munne, 18 | ESPLUGUES DE LLOBREGAT Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22 | GIRONA Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida · Sicília, 97 | Bar Linea 1 · Sant Josep, 48 | GRANOLLERS Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85 | L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92 | LLEIDA Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall 26 | La Vella Escola · Clot de les Monges, 1 | MATARÓ Llibreria Robafaves · Nou, 9 | MANRESA Cafè l'Havana · Plaça Gispert | Moes · Joc de la pilota, 9 | Els Carlins · Sabateria, 3-5 | MOLINS DE REI Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45 | La Bodegaeta · Pintor Fortuny, 45 | OLOT Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6 | REUS Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29 | RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2 | RIPOLL Bar l'Obrador · Estació, 3 | SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2 | SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | SANT JOAN DESPÍ | Llibreria Recort · Major, 60 | SOLSONA Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5 | TARRAGONA CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis | TERRASSA L'Estapera · de Baix, 14 | VALLS La Maria de Valls · Forn nou 26 | VIC Llibreria La Tralla · Riera, 5 | VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal · Sant Julià, 20

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA I INTERNET

'El Punt' i Vilaweb es divorcien

El diari obrirà una web pròpia i el portal informatiu es trasllada

Joan G. Vallvé

El diari local *El Punt* i el portal informatiu Vilaweb, que formen part de la mateixa aliança empresarial, el grup COMIT, es distancien definitivament. I ho fan fins i tot físicament. D'una banda, *El Punt* -que publica la versió digital de les notícies a Vilaweb- té previst d'obrir una web pròpia. De l'altra, Vilaweb ha anunciat que a la primavera traslladarà la redacció -que fins ara era al mateix edifici que *El Punt*- a un local nou situat, també, al barri del Raval de Barcelona.

El Punt té previst d'obrir un portal informatiu propi coincidint amb el trentè aniversari del diari, que se celebrarà el 24 de febrer. De moment, la crisi que passa el diari ha causat el tancament de 18 de les 22 delegacions locals, però el director general d'Hermes Comunicacions

(empresa editora d'*El Punt*), Joan Vall Clara, va declarar a Comunicació21.com que no afectaria l'obertura de la web pròpia. Actualment les notícies de totes les edicions d'*El Punt* es publiquen en una pàgina interna de Vilaweb (vilaweb.cat/el-punt) i es tracta de l'únic gran diari

del país que no té portal propi ni actualitza la web durant el dia.

Per ara, Vilaweb continua a l'edifici que comparteix amb *El Punt* i d'altres publicacions del grup COMIT (*El 9 esportiu*, *Presència* i *Catalonia Today*), situat al carrer de les Tàpies de Barcelona, tot i que, se-

gons va publicar el dilluns dia 1, d'aquí uns mesos la redacció es traslladarà al carrer Ferlandina, en un local més espaiós que tindrà una sala d'actes i que ha dissenyat l'estudi d'arquitectes RGA.

A la notícia de Vilaweb s'explica que les obres ja fa mesos que es fan i que no s'hi traslladarà la redacció fins a la primavera. Així doncs, no s'acaba d'entendre perquè la notícia s'ha publicat justament ara, molt abans del trasllat. A no ser, és clar, que s'interpreti com una resposta a l'anunci públic del diari *El Punt* d'obrir un portal propi, fet poc abans de la publicació de la notícia de Vilaweb. Sigui com sigui, totes dues notícies evidencien el distanciament dels dos mitjans de comunicació que, amb propietaris diferents, formen part de la mateixa aliança empresarial, però tenen estratègies i ideologies pròpies.

> Tv3 intentarà remuntar 'Hora Q'

El cap de programes d'entreteniment de TV3, Oriol Grau, diu que es farà una reunió amb l'equip del programa nocturn *Hora Q* per decidir cap on cal anar. Durant les VII Jornades de Comunicació celebrades divendres 29 de novembre al Centre de Lectura de Reus, Grau va reconèixer que el programa no tenia precisament unes audiències brillants, però alhora va dir que se'l creia molt. El substitut de *La nit al dia* amb prou feines assoleix els nivells d'audiència que tenia aquest programa, tot i que s'havia pensat perquè fos molt més amè, lleuger i apte per a tots els públics. Segons publica Comunicació21.com, Grau va posar èmfasi per fer un programa encara més per tots els públics i va dir, per exemple, que havia demanat a Lluís Canut que expliqués els esports de manera que es fessin interessants fins i tot per aquella gent a qui no li agraden. *Hora Q* era una de les apostes de la nova programació impulsada per Mònica Terribas, que havia de donar més importància a l'entreteniment per aconseguir guanyar audiència. JGV

TELEVISIÓ

La portada del disc de la Marató de TV3 causa polèmica

Una núvia il·lustra el disc per recaptar diners per les malalties mentals greus

Joan G. Vallvé

La portada del disc de la Marató de TV3 d'enguany, que es farà el 14 de desembre i es dedica a la lluita contra les malalties mentals greus, ha causat certa polèmica. La portada, tal com veieu a la fotografia, mostra una núvia amb el vestit blanc i el vel i alguns espectadors han arribat a pensar que es tractava d'una ironia o, com a mínim, d'una imatge mal trobada. Però el director del disc, Àngel la Calle, ha negat a la DIRECTA que la

portada volgués fer veure que el matrimoni és una malaltia mental greu i asseguruen que ningú no ha volgut fer broma sobre aquest aspecte. Segons han dit, tan sols han triat una de les imatges principals de la campanya de cartells per la Marató d'enguany. Les mateixes fonts han assegurat que cada any la portada del disc de la Marató mostra la imatge principal de la campanya publicitària i de cartells que es fa per promocionar-la.

Més enllà del disc de la Marató, s'han fet d'altres productes per

aconseguir diners i promoure el programa solidari especial del dia 14: un llibre, que inclou vuit relats de Najat El Hachmi, Piti Español, Martí Gironell, Gemma Lienas, Carme Riera, Maria Mercè Roca, Sílvia Soler i Mathew Tree. La controvèrsia segueix amb la portada del llibre que té la mateixa imatge de la núvia amb el vestit i el vel. Suposem que, tal com passa amb el disc, tampoc no es tracta de cap broma amb segones intencions, sinó més aviat d'una coincidència poc afortunada.

> El govern indi contra Google Earth

Tal com ja havien fet altres governs, el govern indi ha criticat el servei de cartografia digital de Google -Google Earth- perquè, segons els investigadors dels atemptats de Bombai, els autors dels atacs l'havien utilitzat per preparar l'agressió. El govern indi ja s'havia queixat abans, fa tres anys, perquè deia que amb aquestes eines tothom podia veure instal·lacions militars i edificis del govern i això podia ser utilitzat "amb finalitats terroristes". Cal dir, però, que molts estats regulen per llei quines imatges es poden publicar i quines no. Sense anar més lluny, fins fa poc, el castell de Montjuïc de Barcelona no sortia al Google Earth. Al seu lloc només hi havia una taca negra. JGV

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

QUE SONI
www.quesoni.cat

Sonorització, il·luminació d'esdeveniments

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

Telèfon de contacte:
028 624 345 (Ld) · 089 094 672 (Pd) · 087 230 594 (Sobir)

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

www.laocanva.cat

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laocanva.cat

malea

teteria malea s.c.c.l.
esmorzats i berenars, cassolans i ecològics

c/ nega, 16 sants (bcn)
tel: 93320370

mon verd
Cooperativa Autogestionària de
Distribució de
Productes Ecològics

c/Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Un altre Kop de part dels bons

La banda torna als escenaris amb la mateixa actitud i compromís de sempre

Concert del 8è aniversari del Casal Independentista Quico Sabater de Sant Celoni, dissabte 29 de novembre de 2008

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

El verb correcte no és *tornar*. Kop no torna perquè, de fet, Kop mai no ha marxat: el grup de rock de combat més contundent de l'escena alternativa dels anys noranta sempre ha estat present en les mentes i els cors, tant de les velles generacions de militants com de les noves fornades de lluitadors. Després de vuit anys d'obligat silenci i amb el seu cantant i ideòleg, Juanra, de nou reincorporat a la vida pública després d'haver estat empresonat sota l'acusació de col·laboració amb ETA, la bèstia torna i es mostra àvida de trepitjar l'escenari.

"Kop continua al mateix lloc de sempre: al costat dels moviments socials, amb actitud i compromís, defensant les lluites i entenent la seva acció com un cop directe contra l'Estat", explica Juanra, il·lusionat com mai amb el nou projecte que té entre mans. "Kop és un col·lectiu format en un context i amb una filosofia molt concretes. En un moment de la nostra història va aparèixer una ordre judicial en contra meua i vaig haver de marxar. En aquell moment, el funcionament de Kop va quedar restringit a aquella situació. Mentre he estat empresonat, el grup ha aparegut en diverses ocasions i formats, amb gent diferent ocupant el rol del cantant. I un cop fora, he sentit la necessitat de reincorporar-me i continuar treballant".

Durant els sis anys que Juanra ha passat reclus en diversos centres penitenciaris espanyols i holandesos, però, les vides dels seus companys de grup han canviat molt. "Hi havia qui

tenia fills, d'altres volien continuar però amb un format més tranquil, restringint les aparicions del grup i penjant alguns temes a Internet". Un dels puntals del grup, Trashoo, que compartia el projecte de Kop amb Inadaptats, també tenia altres prioritats musicals: "Trashoo volia concentrar-se del tot en el projecte Eina, la nova banda d'Inadaptats. Estava disposat a fer una gira de comiat amb Kop, amb els concerts que fes falta, però només això. Jo volia continuar".

Anar a totes

Davant d'aquest panorama, la decisió no va ser fàcil. "Hi havia dues opcions, però cap no m'acabava de convèncer: o tancar la barraca o començar a treballar amb altres músics". Aquesta segona opció tenia un plus de complexitat: "Sempre he tocat amb la mateixa gent i és una qüestió emocional, de pell. I no es tractava simplement de trobar músics professionals. Calia buscar gent que s'impliquessin políticament amb el projecte. Així, davant el dilema de tancar la barraca o buscar altres companys de viatge, vaig anar a totes".

A totes, en aquest cas, vol dir que Kop té una nova formació integrada per músics amb experiència però que mai han estat en un primer pla mediàtic. La nova banda està integrada per Dani (baixista que ha estat amb grups de l'escena *noise* com Kolision Mosh, From i L.C.D.O.), Uri (guitarra de L.C.D.O.), Imanol (guitarra) i Bud (bateria d'Embellish). La darrera incorporació és el Dj Gabb a les bases i *escratxos*. "Vaig arribar a la conclusió que allò que importa de Kop és l'actitud i la filosofia més que les persones

que anem passant pel projecte. Si la banda havia pogut funcionar quan jo no hi era amb altres cantants, també podia funcionar ara amb altres músics".

El grup torna a la carretera amb totes les de la llei, amb una gira que començarà el dia 9 de gener a la sala Apolo de Barcelona, continuarà l'endemà al festival Hartotxu Rock d'Iruña i s'allargarà durant tot l'any 2009. L'objectiu: tocar pels Països Catalans, Euskal Herria, l'Estat espanyol, Europa i, si es pot, Venèçuela, Cuba i Nicaragua.

Proletaris del metall

"Hi ha moltes formes de treballar la música. A mi m'agrada fer-ho al local d'assaig", explica Juanra. "No tinc res de genialitat, em considero un proletari del metall. La meua forma de treballar és arremangar-me i passar hores al local fins que tot està quadrat i encaixa perfectament". Així, durant els mesos de novembre i desembre, els nous Kop estan treballant les antigues cançons al local d'assaig. "La bona forma, però, només s'agafa tocant", comenta en Juanra. "Hem estat pragmàtics. Hi havia l'opció de començar a treballar amb material nou, però hem pensat que la nova formació s'havia d'impregnar primer de tot el que ha estat Kop".

Les lletres no han perdut vigència en deu anys? "No. Són cançons que m'encantaria que tinguessin data de caducitat, però quan tornes al carrer i veus que 'Desalojos son disturbios' té la mateixa vigència, quan veus que 'Leitmotiv' continua retratant punt per punt la realitat del país, que 'Kop'

continua essent una declaració d'intencions que pot cantar la gent de 14, 24 o 30 anys... t'adones que les lletres no han caducat".

Com sonaran els nous Kop? Des del llunyà *Ofensiva* (Propaganda pel Fet!, 2001) ha plogut molt. "Sonem més contundents", avança Juanra. "És la línia d'ara. Si escoltes els nous treballs de Sick of it All o Soziedad Alkohólika, veuràs que el so s'ha endurit molt". El cantant explica que "intensem potenciar encara més la part electrònica. El grup no renuncia a preparar material nou per un futur disc. "La idea és treballar noves cançons durant la gira i mirar d'entrar a l'estudi la pròxima tardor. De fet ja hi ha dues idees per temes nous", planifica Juanra. "El nostre plantejament inicial és que puguem tenir un nou treball de Kop a finals d'any o a principis de 2010".

No cal dir que una de les possibilitats amb les que treballa Kop és la d'una campanya mediàtica de pressió contra el retorn del grup per part de l'anomenada *Brunete mediàtica*. "Hi és, clar. La possibilitat d'una campanya en contra de la premsa espanyola ens ha passat pel cap. Però no ens treu la son. Tenim estratègies per respondre cadascun dels seus cops. Si ens suspenen un concert, en farem dos en les condicions que calgui", sentència el cantant. "Que vinguin, que estem esperant".

PROPERES CONCERTS

9 de gener. Sala Apolo, Barcelona
10 de gener. Hartotxu Rock, Iruña

> Discografia

Resistir es vencer

Amb Speereth
(POTENTIAL H.C., 1996)

La gènesi de Kop és Speereth. El tercer i últim disc de la banda de Celrà és una peça clau dins l'escena subversiva a Catalunya. Un treball on l'estructura musical quedava supeditada a un llenguatge polític directe i punyent. Amb col·laboracions d'Inadaptats i S.A.

Internacionalista

(PROPAGANDA PEL FET!, 1998)

Una lliçó exemplar de *crossover* avantguardista. El debut de Kop, amb la producció de l'exNegu Gorriak Kaki Arkarazo i la participació de Fermín Muguruza a "Freedom", és un referent de coherència ideològica i sobreïtat musical.

Ofensiva

(PROPAGANDA PEL FET!, 2001)

El grup accentua les bases electròniques i industrials, remescant des del *trash metal* inspirat en Fear Factory, Clawfinger o Sepultura fins a pinzellades de rap. El grup arriba a telonejar Soulfly, però la seva carrera es veu escapçada per l'ordre de captura contra Juanra.

Nostrat

(PROPAGANDA PEL FET!, 2007)

Ni els murs de les presons d'alta seguretat aconseguen fer callar la veu de Kop. Quatre noves cançons i versions en clau d'homenatge interpretades per Obrint Pas, Boikot, Berri Txarrak o Revolta 21.

CINEMA

Pepe Sales: La vida com a passió

Edició del documental signat per Lulú Martorell i Albert Pla

Fotograma del documental de Pepe Sales

David Caño
cultura@setmanaridirecta.info

Des d'aquest 22 d'octubre, ja podeu trobar a la venda un dels documentals guanyadors del Festival In-èdit de l'any passat: *Pobres pobres, que els donguin pel cul!*, signat per Lulú Martorell i Albert Pla, que ens dona a conèixer i vol ser un homenatge a l'artista Pepe Sales (Josep Sales i Coderch, 1954-1994). Diem artista perquè és l'única conclusió a què arriba l'audiència després de veure la pel·lícula, llegir la seva obra literària i escoltar les versions que diversos músics han fet de les seves cançons -entre ells caldria remarcar Víctor Bocanegra.

El documental corrobora aquesta idea i ens ofereix un material impagable, fins avui desconegut: noranta minuts d'autogravacions, videoclips i seqüències recuperades d'aquell programa de culte, *Glasnost*.

Es fa difícil parlar de Pepe Sales -poeta, cantautor, actor, pintor, escultor...- i encara més de la seva variada obra. I aquí rau el valor del film. Lluny de sentimentalismes, moralines, autojustificacions o neteges d'imatge, el gruix del documental du la veu i el rostre del seu protagonista, el mateix Pepe Sales. Ens apareix sense filtres, en estat pur. Els vídeos i les autogravacions es van enllaçant amb petits comentaris d'amics i familiars i amb l'actuació d'Albert Pla *fent-se* el Sales -com en aquell magnífic espectacle *Cançons d'amor i droga*, sota la direcció escènica d'Àlex Rigola i la realització de Cesc Gay.

Una biografia a tot color on l'homosexualitat, les drogues, la presó i la sida són només el ressò o la cacofonia tallant i extenuant d'una obra artística tant genial com

maleïda. Santcrists agonitzant pels carrers de Barcelona o entre els camps groguencs de la Vallclara; les pulsions que provoquen els obrers -bellíssims- enfilats dalt de les torres telefòniques; les cuixes de Ronald Koeman; les creus verdes de les farmàcies que neguen la metzina; el cul d'una xicoteta mentre fa una pintada clandestina a mitja nit. Matar perquè el món conegui l'estat català i, en conèixer-lo, s'adoni que res no s'hi assembla més que un bordell, una fugida romàntica amb el camell que de bon matí passa la mercaderia a la Zona Franca... aquest és l'univers poètic de Pepe Sales. Xeringues, excessos i reis dins l'aigua de les piscines públiques de Budapest, on el virus neda, terapèuticament, per la sang coagulada i podrida.

Amb un sentit de l'humor envejable i lluny de l'autor introvertit i turmentat per la malaltia que avança a pas lent però letal -massa ràpid segons com es miri-, ens apareix un huracà creatiu que viu l'últim estadi de la *passió* amb la mateixa naturalitat que ha patit-gaudit l'homosexualitat o ha estat a la presó -no oblidem que el dia que van assassinar Puig Antich ell es trobava reclòs a la Model.

També hauríem de destacar l'afició de Sales per gravar-se. Si no hagués estat així, ara tindríem bona part de la seva obra escrita i tot el repertori musical perdut. "Tota l'obra artística de Pepe Sales està repartida entre amics i familiars, ell era molt generós. I tampoc l'obra poètica encara no ha estat editada...", així ho explicava Lulú Martorell en finalitzar la projecció al Club Aribau. En definitiva, un documental molt recomanable per conèixer i introduir-se en l'obra de l'iconoclasta i controvertit artista català.

Pobres pobres, que els donguin pel cul!

Direcció: Lulú Martorell i Albert Pla
Guió: Lulú Martorell
Gènere: Documental
Durada: 90 minuts
Edició: Cameo, 2008

> Poema

I EL NOSTRE PACTE LU!

Gràcies, però no tinc forces per canviar de vida, massa covard, temo la mort per ser un suïcida, massa curiós del que serà, de tot el que ens pot passar...

Pepe Sales

+ INFO

<http://www.pepesales.org>

CINEMA

El extraño

(DeAPlaneta, 2004)
Director: Philippe Lioret
Durada: 101 minuts

La guerra d'Algèria se situa en el rèfons d'aquest drama sentimental. Poc després de perdre la seva mare, una dona comença a conèixer per casualitat una història familiar ocorreguda dècades enrere: la d'un jove foraster, lesionat durant el conflicte colonial, que va arribar a la petita localitat costanera dels pares

d'ella per convertir-se en un dels farsers. Philippe Lioret no busca la sorpresa, exposa la trama de manera autoconscientment previsible i renuncia a la intriga per centrar-se a donar espais als personatges i oferir mirades copsades amb sensibilitat. Des de la naturalitat, el resultat esdevé commovedor. IGNASI FRANCH

CINEMA

La aventura

(FNAC-Avalon, 1960)
Director: Michelangelo Antonioni
Durada: 142 minuts

En aquest film, d'elegantíssim estil visual, Antonioni usa un misteri com a element propulsor, però defuig sotmetre's a les convencions d'una intriga. Una jove burgesa d'emotivitat inconstant desapareix durant una excursió en alta mar, però aquest fet només és un (simbòlic?) punt de partida per tractar la fatuïtat cruel i la hipocresia de la *dolce*

vita. Narració abissal i a estones erma com el paisatge rocós en què desapareix la seva protagonista absent, *La aventura* és un estudi fosc sobre la incomunicació i la difícil viabilitat de l'amor romàntic, que retrata amb fredor i sense excessos passionals les decisions mesquines que hom pot prendre a la recerca de la seva felicitat. I.F.

CINEMA

La influencia

(Cameo, 2006)
Director i guionista: Pedro Aguilera
Durada: 85 minuts

Mirada contemplativa i freda al procés de degradació d'un nucli familiar, *La influencia* cau com una llosa damunt l'espectador, a qui Pedro Aguilera introdueix sense distensions en la vida de tedi, depressió i problemes econòmics d'una mare de dos fills -els problemes emocionals i comunicatius de la qual fan més difícil l'arribada d'una

miraculosa ajuda exterior. Defugint de manera militant la inclusió de moments sentimentals climàtics, el cineasta només es permet alguna pinzellada esteticista dins un film visualment auster fins i tot en la seva durada: uns vuitanta minuts que redueixen a dimensions accessibles aquesta experiència narrativa convenientment feixuga. I.F.

CINEMA

Ser o no ser

(Suevia, 1942)
Director: Ernst Lubitsch
Durada: 94 minuts

Una sèrie de casualitats condueixen uns actors polonesos a ser protagonistes de tota mena de substitucions per salvar l'anonimat dels integrants de la resistència, que es veu amenaçat per l'arribada d'un infiltrat capaç d'oferir noms a la Gestapo. En plena II Guerra Mundial, l'alemany afincat a Hollywood

Ernst Lubitsch va signar aquesta excel·lent comèdia negra, plena de girs i artificis, a estones tan emocionant com el millor *thriller*. A més de ridiculitzar la disciplina i el culte hitleria del nazisme -un dels darrers gags del film resulta demolidor-, els responsables carreguen contra els egos inestables dels intèrprets. I.F.

, expressions

LIBRES

Paraulas i imatges per sembrar l'odi

El periodista Pascual Serrano denuncia el paper dels mitjans en contextos de violència a 'Medios violentos'

El president de Venezuela Hugo Chávez ha estat demonitzat pels 'mass-media' occidentals

R.P.
cultura@setmanaridirecta.info

Sembla que els mitjans de comunicació sempre rebutgen l'aparició de la guerra, l'odi i qualsevol manifestació d'agressivitat als seus continguts. Però, en realitat, darrere aquesta façana d'aparent tolerància, juguen un paper actiu en la perpetuació de conflictes armats i poden esdevenir grans aliats de la guerra i l'agressió. Aquesta és la tesi que exposa el periodista Pascual Serrano a *Medios violentos*, un llibre basat en un assaig del mateix autor, *Comunicación i violencia*, que va resultar guanyador del premi internacional *Pensar a Contracorriente* 2007 que organitza el Ministeri de Cultura de Cuba anualment.

El periodista Pascual Serrano va ser un dels fundadors, l'any 1996, del portal digital *Rebelion*, que dotze anys després s'ha convertit en una referència a l'hora de parlar d'informació crítica. Assessor editorial de Telesur, Serrano s'ha especialitzat a posar al descobert les fal·làcies, mitges veritats o, directament, mentides dels mitjans de comunicació.

Medios violentos no és una anàlisi del control de la informació i l'ús de la propaganda durant els conflictes bèl·lics per part dels estats, una matèria molt ben estudiada, per exemple, en volums com *La tiranía de la comunicación* (Debate, 1998) d'Ignacio Ramonet. L'objectiu de Serrano és analitzar com els mitjans, mentre es presenten com a agents de la pau i la tolerància, sembren l'odi entre els pobles i preparen les condicions per iniciar guerres i agressions.

No ens volen informar

Els mitjans de comunicació, exposa Serrano, no tenen com a veritable objectiu informar la ciutadania, sinó crear estats d'opinió favorables als interessos del poder. En aquest sentit, aporta dades: sobta que, en un context

d'aparent desenvolupament i multiplicació de les facilitats per difondre la informació, un estudi de la Universitat de Harvard reveli que la cobertura de notícies internacionals a les cadenes de televisió nord-americanes s'hagi reduït un 70% entre 1970 i 1995. Ni tan sols els atemptats de l'11 de setembre i l'anomenada *guerra contra el terrorisme* han fet variar aquesta tendència.

A més, el predomini de l'audiovisual sobre la premsa escrita i dels formats breus i impactants per sobre dels que permeten un major aprofundiment han fet que informar-se bé sobre els conflictes sigui cada cop més difícil. La sobreinformació, explica Serrano, esdevé una aliada de la desinformació: és indiscutible que tenim més accés que mai a informació molt diversa, però al mateix temps no tenim cap capacitat de discernir la que és valuosa de la prescindible.

Així, els mitjans de comunicació han tingut un paper fonamental en conflictes com el de l'antiga Iugoslàvia, on van atiar l'odi entre els diferents grups ètnics de l'antiga federació socialista, han estat condemnats pel Tribunal Internacional per crims de guerra en el genocidi dels Grans Llacs a l'Àfrica, lideren cops d'estat a Venècia contra el president Hugo Chávez o sembren l'odi religiós a l'Índia. Al mateix temps, criminalitzen i demonitzen els grups socials incòmodes a partir d'un ús pervers del llenguatge. L'obra de Serrano està plena d'exemples documentats en totes aquestes matèries.

La violència ven

Una de les tesis del llibre és que els mitjans que es presenten com a pacifistes donen suport als conflictes violents perquè atendre diligentment els requeriments d'un govern pot ser molt rendible per un grup empresarial de comunicació -publicitat institucional, legislacions beneficines, llicències d'emissió-, però també perquè la

Medios violentos
Palabras e imágenes para la guerra y el odio

Pascual Serrano
El Viejo Topo, 2008
Epíleg de Santiago Alba Rico

violència ven. Les notícies sobre guerres són un producte amb un gran potencial d'audiència i, per tant, una gran potencialitat econòmica.

I a la pregunta de com es poden combatre els mitjans violents? Serrano respon amb diversitat, des d'un increment de la regulació pública -fet que que desfermarà les ires dels lobbies empresarials i professionals- fins a la mobilització ciutadana. És en aquesta segona opció on sembla que hi pot haver alguna esclatxa: la proliferació d'observatoris de mitjans -que haurien de tenir finançament i suport públic-, la demanda dels col·lectius socials del dret d'accés als mitjans de comunicació -reconegut a la Constitució espanyola, però no desenvolupat- i la creació d'estructures mediàtiques dissidents de l'oficialitat -que cada cop tindran més impacte gràcies a l'increment d'Internet-, semblen ser vies vàlides per il·luminar el temps de foscor informativa que ens ha tocat viure.

LIBRES

L'entorn ideal per extingir abelles

El Manto de Medea

Autor: Guy Bernelas
Ed: Muturreko Burutazioak
Bilbao, 2008

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

De com la disminució implacable de la població d'abelles es va expandint en aquells territoris on esdevé hegemònica l'agricultura industrialitzada sostinguda per l'ús intensiu de substàncies químiques, i de com la realitat d'uns camps destinats a una producció en monocultiu i l'ús indiscriminat d'agroquímics com els pesticides d'acció sistèmica ha anat debilitant aquest insecte imprescindible i ha provocat la denúncia dels apicultors en diferents indrets del planeta, parla aquest llibre.

Una mobilització esperonada per la constatació quotidiana que les abelles que es nodreixen en camps regats amb neurotòxics d'acció duradora com la imidacloprida es debiliten, es desorienten i

moren. Un enverinament possible per la difusió al conjunt de la planta, fins i tot a la flor i al nèctar d'aquest tòxic.

Tot i així, aquesta evidència ha topat amb impediments i relativitzacions per part de gabinets d'investigació i agències estatals mediatitzades per l'esponsorització dels gegants farmacèutics i per les pressions dels lobbies del cereal, entre altres. Tot i que han aconseguit victòries aparents -com, per exemple, la moratòria en l'ús d'aquests pesticides a França-, els apicultors han estat desmobilitzats i aquest temps ha estat intensament utilitzat per la proliferació de qualsevol altra hipòtesis que distregui l'atenció sobre les conseqüències letals derivades dels pesticides i del propi model agrari industrial.

LIBRES

Vint anys d'Agenda Llibertària

Aquesta edició s'ha gestat a Berga

Directa Berguedà
cultura@setmanaridirecta.info

Enguany, l'agenda llibertària compleix vint anys de vida. El Centre d'Estudis Josep Esther Borràs i l'Ateneu Columna Terra i Llibertat han pres el relleu d'un projecte que va néixer a l'Ateneu Llibertari del Poble Sec i que, durant els últims cinc anys, havia gestionat l'Ateneu Llibertari d'Igualada.

L'agenda 2009 està farcida de textos i il·lustracions que volen acompanyar el pas dels dies sota una òptica crítica, punyent, però sobretot divertida cap al món que ens envolta. Una mirada diferent a la monotonia del calendari. La principal novetat de la present edició, però, és la inclusió d'un directori de col·lectius antiautoritaris totalment renovat i que abasta centenars d'entitats d'arreu del món: des d'ateneus catalans, passant per col·lectius que treballen l'okupació a Dinamarca, o bé biblioteques socials a Rio de Janeiro. Així doncs, l'agenda passa

a ser una eina encara més útil i actualitzada per voltar món i establir contactes.

Qualsevol persona interessada a fer-se amb l'agenda i també aquells col·lectius que vulguin difondre-la per ajudar a la pròpia autogestió i la del col·lectiu editor poden trobar-la a: www.bergueda-llibertari.org o agenda@bergueda-llibertari.org.

La prevenció més enllà del condó

Les organitzacions que lluiten contra l'VIH busquen nous mecanismes contra el virus que no contemplin el preservatiu com a únic protagonista

SERGIO FLORES

Gabriel Boichat
cultura@setmanaridirecta.info

Cada dia s'infecten més de 7.000 persones pel VIH a tot el món, tot i comptar amb el preservatiu, un mètode que és efectiu en un 98% dels casos si s'utilitza correctament. Alguna cosa no funciona i, davant d'aquesta constatació, diverses organitzacions dedicades a la prevenció del VIH estan immerses en un debat per millorar la incidència de les campanyes. Es basen en la idea que el camí no ha de tenir el condó com a únic protagonista i que el paradigma s'ha d'enfocar en la reducció dels danys.

Aquest model va sorgir dins el món de les drogues fa més d'una dècada, després que els diferents agents arribessin a la conclusió que, davant la impossibilitat que tothom deixés de drogar-se, aquells que ho fessin haurien de fer ho en les millors condicions possibles -en aquest cas, per exemple, amb xeringues netes. Això va permetre una disminució important de la taxa d'infeccions per VIH entre les usuàries de drogues i va constituir tot un èxit a l'Estat espanyol, després de molts esforços per part de les ONG perquè es reconeguessin els beneficis d'aquest punt de vista.

Ara es tracta de crear paral·lelismes amb el món de la prevenció del VIH. "En primer lloc, s'ha de reconèixer que hi ha una proporció de gent que no fa servir el condó", afirma

Francina Costa, cap del departament de formació i prevenció de Sida Studi, "perquè si es nega, no podem treballar amb ells". Però s'ha d'anar més enllà i situar la prevenció dins d'una vivència completa de la sexualitat, fet que implica un canvi profund.

No només penetració

"Considerar que tot és blanc o negre -és a dir, que tot és posar-se o no el condó- redueix les múltiples experiències vitals de les persones a una sola i única realitat", avisa María Luisa García Berrocal, coordinadora de l'àrea de prevenció de Creación Positiva i cofacilitadora del grup de prevenció de la plataforma estatal RED 2002. A més, "pressuposa que la sexualitat només és penetració", afegix García Berrocal. L'objectiu és que el condó -sense deixar de promoure'n l'ús- ja no sigui l'eix central del paradigma, sinó que es tingui en compte la dimensió social i les vivències de les persones que acaben influint la decisió de posar-se o no el preservatiu.

"Hi ha una primera dimensió on es treballa la gestió de la presa de decisions de cada persona tot promovent espais a través de dinàmiques", explica Francina Costa. S'ha d'ampliar la visió i parlar de sexualitat, del cos, del plaer, del respecte per si mateix i pels altres. "Ser conscient de quina sexualitat volem viure permet saber què farem davant del VIH", afegix Costa.

Autonomia decisòria

La segona dimensió se centra a donar tota la informació de manera clara i transparent. Explicar, per exemple, que una fel·lació comporta menys riscos d'infecció que una penetració que els riscos no són iguals amb o sense ejaculació. "Les persones són autònomes i poden prendre les seves pròpies decisions sobre la seva vida en determinats contextos i moments, si els deixem", assegura María Luisa García.

La inquietud sobre l'eficàcia de les intervencions de prevenció és generalitzada entre les ONG i les preguntes que sorgeixen han engegat un debat dins les associacions. "Compartir experiències per veure com cal abordar que la gent no sempre utilitzi condó, tot i els teus esforços, et permet millorar", apunta García, que, a través del Grup de prevenció de la RED 2002, busca crear un marc teòric que doni algunes solucions a tantes preguntes. L'objectiu? No parlar només del condó, sinó que la sexualitat i el plaer siguin els autèntics protagonistes a l'hora d'abordar el VIH.

+ INFO

www.sidastudi.org
www.creacionpositiva.net
www.red2002.org.es
www.prevenccion.red2002.org.es

La CUP de Berga commemora 40 anys d'Esquerra Independentista

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

L'octubre de 1968 una colla de joves del Front Nacional de Catalunya (FNC) van fundar el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) i van donar contingut de justícia social a l'independentisme. Quaranta anys més tard, aquell brot s'ha convertit en un bosc considerable que ha condicionat la política catalana gràcies al treball i el compromís de desenes de milers de catalans i catalanes.

El proper 6 de desembre, la Candidatura d'Unitat Popular de Berga commemora les quatre dècades de treball de l'independentisme rupturista que es va iniciar amb el naixement del PSAN. L'acte central -que es farà al Teatre Municipal de Berga- no està plantejat amb el format habitual d'un acte polític. Segons expliquen, busquen "l'expressió artística del que ha significat la lluita de l'Esquerra Independentista, tant per les persones que n'han format part com pel conjunt de la nació".

Hi intervindran el periodista Carles Solà, Joan Reig (Els Pets), Marcel Casellas (Mesclat), Marc Serrats (Xerramequ Tiquis Miquis i Dijous Paella), Xevi Capdevila (compositor i intèrpret de música popular), Jordi Comas (tenora),

1968-2008. 40 anys de l'Esquerra Independentista

ACTE COMMEMORATIU
6 de desembre. 20h.
Teatre Municipal, Berga
Concert posterior amb Aramateix, Skàndol Públic i PD Whatsda

Meritxell Gené (acordionista), Marta Rius, Guillem Ballaz i Francesc Tomàs *Panxito* (Sol i Serena) i Laura Bataller (ballarina).

Si bé l'acte més popular de l'aniversari de l'Esquerra Independentista serà el del Teatre Municipal, la CUP de Berga també intentarà transmetre el missatge del moviment en un to més acadèmic a través de la conferència que oferirà l'historiador Oriol Junqueras. L'acte central tindrà com a apèndix un concert al Pavelló d'Esports Vell de Berga amb els grups Aramateix -que presentarà el disc *300 anys-*, Skàndol Públic i PD Whatsda.

La commemoració de les quatre dècades de l'Esquerra Independentista serà present a la capital del Berguedà durant tota la primera setmana de desembre amb l'exposició *40 anys de PSAN*, ubicada al vestíbul del Teatre Municipal.

"Una sàtira intel·ligent amb excel·lents guió, actors i ballen. Meritxell desbarat que fa pensar. Bon perfil!" David Garrido (2008) **PAU?**

La Quadra Mágica presenta **PAU?**
inspirada en El Cant dels Ocells de Pau Casals

TEATRE + PAELLA + LIVE MUSIC

2a Temporada **4€**

Teatre Lliantol
C/ Riera 7 (Raval)
DILLUNS 21:30 H

http://laquadra.ptantol.com
Tel. 93 243 48 63

CATALUNYA RÀDIO iCat fm

Lo mejor de cada casa...

PEPITAS.NET

SOLIDARIDAD OBRERA

Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
Subscriu-te!

www.soliobrera.org

Libreria **Distrivinyes**

Llibre polític, crític...
Editorials: Virus, Vosa, Txalaparta, Hiru, El Jonc...

c/ de l'Or, 8 (Plaça del Diamant)
08012 Gràcia, Barcelona
Teléfono 933 683 901
distrivinyes@yahoo.es

, expressions

L'Esperanto, més d'un segle d'una llengua universal

El moviment esperantista es reuneix a Sabadell en el 34è Congrés Català

ROGER SANJAUME

Esperantistes catalans i occitans a la manifestació pels drets lingüístics occitans, març de 2007

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Des prop de mil projectes coneguts de llengües planificades, només l'esperanto ha aconseguit una vida pràctica de més d'un segle. Ludwig Zamenhof, fundador de l'esperanto, sempre va creure en el seu futur com a esperit de la fraternitat universal i ho va plasmar en el seu vers "Kantas kanton pri l'espero" (Canta un cant per l'esperança). Com Zamenhof, l'Associació Catalana d'Esperanto és optimista amb la trajectòria i les possibilitats d'aquesta llengua internacional. Hèctor Alòs creu que l'esperanto podria ser l'alternativa popular a l'anglès per una comunicació en igualtat de condicions i remarca el compromís actual del moviment esperantista amb els drets lingüístics i les llengües minoritzades. Les perspectives de futur d'aquesta llengua es posaran sobre la taula durant el 34è Congrés Català d'Esperanto que es farà els propers 6, 7 i 8 de desembre a Sabadell (Vallès Occidental).

La història de l'única llengua internacionalista i viva comença a Bialystok, Polònia. Ludwig Zamenhof, un metge jueu, va ser el creador de l'esperanto i el 1887, sota el pseudònim de *doctor Esperanto*, va publicar el primer llibre de text amb exercicis de la llengua internacional en rus. Amb la desaparició del llatí com a llengua de comunicació entre els pobles d'Europa, hi havia hagut diversos intents de crear una nova llengua pont. Els anarquistes Bakunin i James Guillaume ja van expressar la necessitat de crear algun tipus d'alfabetització obrera.

Després de l'obra del *doctor Esperanto*, la llengua es va estendre a gran velocitat. El 1905 va néixer l'Associació Universal d'Esperanto (UEA) i, setze anys més tard, a Praga, l'Associació Anacional Mundial (SAT), un grup d'esquerres que divergia de la neutralitat política de la UEA. A Catalunya, l'edat d'or de l'esperanto es va inaugurar

amb el congrés internacional celebrat a Barcelona el 1909, que comptà amb la presència de Zamenhof. Literatura universal, revistes i butlletins, cursos, associacions, congressos i producció cultural van anar teixint tot un moviment esperantista. Segons l'Associació Catalana d'Esperanto, actualment s'editen prop de 500 llibres cada any, existeixen més d'una trentena de grups teatrals així com un bon nombre de cantants lírics, cantautors i grups de rock.

El vincle amb l'anarquisme

Des de la seva implantació a Catalunya a principis del segle XX, l'esperanto va estar vinculat als sectors progressistes i d'una manera especial al moviment llibertari i a l'anarquisme. El 1904, a Ceret (Catalunya Nord), es va reunir per primera vegada l'Aplec Esperantista de Catalunya, fundat per l'anarquista Paul Brethelot. Segons la historiadora Dolores Marín, per l'anarquisme, l'esperanto era un projecte antiimperialista que no representava cap estat. Aquests trets el van convertir en una llengua d'igualtat entre els pobles i al servei de l'internacionalisme obrer que va possibilitar molts vincles i xarxes de solidaritat. Marín recorda que un gran nombre d'obres anarquistes clàssiques van ser traduïdes a aquesta llengua. Fins i tot va protagonitzar un Jocs Florals, on l'escriptor Carles Riba va ser guardonat, i espais llibertaris com l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona en van organitzar cursos. Activistes com Andreu Nin -dirigent del POUM- i Amadeu Martorell van impulsar aquesta llengua i la CNT va publicar un butlletí informatiu setmanal que va aconseguir una àmplia difusió internacional.

En aquesta ocasió, Sabadell és l'escollida per acollir una trobada que aplegarà prop de 200 esperantistes de quinze països diferents. L'elecció d'aquesta població no és fortuïta. L'any 1910, s'hi va celebrar el primer Congrés Català d'Esperanto. A més, després de la Guerra Civil, l'esperantisme es va començar a revifar clandestinament

Cartell de la Generalitat de la Guerra Civil, "Tu què fas per evitar això? Esperantistes de tot el món, actueu enèrgicament contra el feixisme"

ment amb un nou Congrés Català a la mateixa ciutat. Les propostes culturals esperantistes també tindran un espai dins el congrés, on es presentarà el llibre *El Congrés Universal d'Esperanto 1909 a Barcelona. La consolidació de l'esperantisme als Països Catalans* de l'historiador Francesc Poblet. També hi actuaran un grup de teatre de Tolosa de Llenguadoc i el músic Martin Wiesse, entre d'altres.

Esperantistes arreu del món

Calen entre un i dos anys per aprendre a parlar esperanto. La peculiaritat que el fa accessible és que agrupa construccions d'idiomes diversos: el lèxic llatí i germànic, la sintaxi eslava, la formació de mots semítica, l'aglutinament del turc o el suahili, etc. Segons Ferriol Macip, de l'Associació Catalana d'Esperanto, és impossible conèixer quanta gent parla aquesta llengua al món. No existeix cap cens i es tracta d'una comunitat lingüística amb una distribució territorial variada i extensa. Tot i així, alguns esperantistes estimen el nombre de parlants en prop de dos milions.

EL REBOST

Temps d'olives

Laia Bragulat i Joan-Andreu Moll

Quan els dies de tardor, mandrosos, ja s'escurcen massa i les nits fredes de novembre anuncien l'arribada imminent de l'hivern, els trulls i almàsseres -molins per premsar les olives- de les poblacions olivaires es posen en marxa novament. És l'hora de la collita, les olives són madures i cal afanyar-se abans que les primeres gelades no malmetin els fruits d'aquest arbre màgic que coneixem com a *Olea europaea*.

Tot i que avui dia la feina la fan unes màquines -més aviat lletges i grolleres- que sacsegen violentament els troncs per fer caure les olives, a les explotacions més petites i els conreus abancalats on les rodes no tenen accés, encara és habitual trobar quadrilles d'olivaires atrafegats que estenen les borrasques sota les oliveres i en fan caure l'or negre a cop de vara o tot pentinant les capçades. De sol a sol i aturant-se tot just per fer un mos breu a mig matí -una dentegada de pa amb formatge i un glop de vi- els olivaires esgarrapen les poques hores de llum del dia. El dinar i el descans els espera a casa. El premi arribarà aviat -les olives s'han de premsar en pocs dies si

no volem que l'oli tingui massa acidesa- i els carrers dels pobles s'ompliran d'aquella olor penetrant i àcida, un pèl rellesciosa, tan característica de l'oli acabat de premsar.

Les olives per fer oli, siguin de la varietat que siguin, es cullen quan són negres. Les verdes són per menjar senceres, un cop n'extraïem l'amargor -ja sigui posant-les en aigua amb sal i canviant l'aigua diverses vegades o per l'acció de l'hidròxid sòdic amb una fermentació posterior (sistema espanyol o sevillà) o sense fermentació (sistema californià o occità).

La varietat agrícola de l'oliviera que avui coneixem -obtinguda de la selecció i millora de la varietat silvestre, l'ullastre- va arribar a la conca mediterrània fa més de 5.000 anys des del Pròxim Orient. Des de llavors, aquest arbre de creixement lent però d'una longevitat astoradora -alguns exemplars arriben als 2.000 anys- s'ha anat constituint com un element característic de l'agricultura, la gastronomia, la cultura i l'economia dels pobles mediterranis. Sense insistir en les seves virtuts dietètiques -ja molt suades- us convidem a provar un parell de receptes.

Olivada

- 200 grams d'olives negres d'Aragó
- o arbequines
- romani
- farigola
- una dent d'all picada
- un raig generós d'oli d'oliva
- una cullerada de tàperes
- sal

Ho posem tot dins un bol i ho deixem macerar una nit. L'ende-

mà traiem els pinyols de les olives i ho triturarem (amb la batidora si volem una textura més fina i homogènia). Acompanya tota mena d'amanides i torrades, per exemple, amb formatge fresc, unes rodanxes de tomàquet i alfàbrega fresca... També s'usa amb l'arròs i la pasta i resulta molt gustosa com a ingredient de vinagretes i amaniments.

Salsa putanesca

- una ceba grossa
- una dent d'all picada
- 6 o 7 tomàquets madurs trossets
- 2 cullerades d'orenga fresca
- 2 cullerades de tàperes
- 10 olives negres tallades
- sal, pebre, sucre i un poc de picant

Sofregim la ceba i l'all amb un pessic de sal i de pebre negre. Hi afegim el tomàquet a trossos i una cullerada de sucre, per atenuar l'acidesa del tomàquet. Quan ja està tot cuit i la salsa s'ha begut tota l'aigua, hi posem les tàperes, les olives, el picant i... llesta pel plat de pasta! Bon profit.

Recomanem

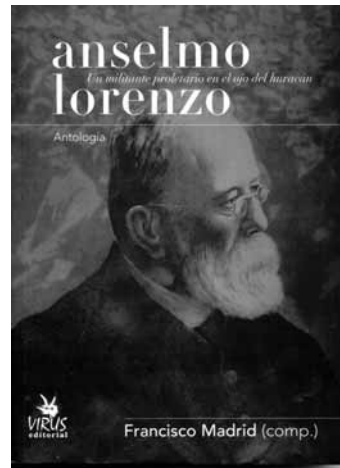

BARCELONA
5, 6 i 7 de desembre
SOLIDARITAT AMB ELS
POBLES ZAPATISTES
2n Encontre Europeu a Barcelona

Masia de la Guineueta. Pl. Ca n'Ensenya, 4. Nou Barris

5 DE DESEMBRE. 17h. Inici de la recepció. 19h. Benvinguda i presentació dels grups i les persones articipants.
6 DE DESEMBRE. 10h. Assemblea plenària, presentació dels grups i aprovació de les propostes de treball. A partir de les 11h grups de treball. 12h. Acte públic: *Terra i Territori. Noves formes de fer política*. 18h. Presentació i debat del vídeo: *Autonomia zapatista. Otro mundo es posible*. 19h. Assemblea per posar en comú les discussions dels diferents grups de treball. Durant tot el dia, exposició: *La Comuna de Oaxaca* i projecció de vídeos.
7 DE DESEMBRE. 10h. Assemblea.

Més informació: <http://chiapas.pangea.org>

BARCELONA
4 de desembre
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE
'UN MILITANTE PROLETARIO
EN EL OJO DEL HURACÁN'

19.30h. Als locals de la FELLA.
C. Joaquín Costa 34.

Editorial Virus i la Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes de Barcelona.

Amb la presència de Francisco Madrid, historiadors i compiladors del llibre.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

4 de desembre
Presentació Agenda de la Dona 2009
18.30h. Centre Cívic Can Basté.
Pg. Fabra i Puig, 274.
Aquest any els recursos aniran destinats a la Cooperativa Tèxtil Mapunxe Malén Weichafe.

5 de desembre
Concert: Sabotejant fronteres
21h. Carpa de Festes Alternatives de Sant Andreu de Palomar.
C. Segre amb Peralada. Amb Amanda Jane, Proyecto Cumanco, Chaq Lala i Casi ná. Organitza: Assemblea de Festes Alternatives de Sant Andreu de Palomar.

Xerrada: Lluita, Deportació i Resistència
19h. A l'auditori de Can Fabra. A càrrec de l'Amical Ravensbrück. Presentació del llibre de Mar Tralle-ro *La dona antifeixista a Europa*. Projecció de l'audiovisual *Neus Català, la veu de la consciència*. Organitza: Assemblea de la FMReivindicativa de St. Andreu de Palomar. Més informació: www.fmreivindicativa.blogspot.com/

6 de desembre
Carpa de Festes Alternatives de Sant Andreu de Palomar.
11h. **Matinal infantil**. Amb xocolatada i The Panettone Brothers.
12h. **Ruta històrica**. Ruta per la memòria popular d'andreuencs i andreuencas.
17h. **Minimostra de llibres i fanzines feministes**.
21h. **Concert. Tributo a Heráclito**, amb Perras viejas, Kavrons, Pesadilla en Elm Street i Mente en guerra. Organitza: Assemblea de Festes Alternatives de Sant Andreu de Palomar.

5è Aniversari del nou **CAO La DROTEKA**
Tot el dia. C. Hort de la Vila 29. Sarrià, Barcelona. *Graffiti*. Dinar popular. Exposició de fotografies. Concert: BB Vino, Kadenazo i Ostres Pedrin. Entrada gratuïta.

7 de desembre
Matinal de Cultura Popular
Pl. de les Palmeres.
10h. Bitlles Catalanes. Taller de joguines reciclades. 11.45h. Ball de Bastons. 12h. Espectacle de Contacontes. 12.30h. Espectacle de clown. 13h. Espectacle de màgia. 13.30h. Premis del 1er Concurs Literari i

lectura de les obres guanyadores.
21h. Concert de cantautors amb: Cesc Freixas i Josep Romeu. Pl. dels enfadats. Organitza: Assemblea de la FMReivindicativa de St. Andreu de Palomar.

Festassa
22h. Diables de Sant Andreu
Ramon Batlle, 9

Diuenques de cinema a La Teixidora, projecció de My Beautiful Laundrette, d'Stephen Frears.
19.30h. CSOA La Teixidora
Marià Aguiló, 35. Metro Poblenou.

8 de desembre
Ruta històrica per Sant Andreu de Palomar
11h. Pl. Orfila. Amb Ignasi Morgades. Organitza: Assemblea de la FMReivindicativa de St. Andreu de Palomar.

10 de desembre
Xerrada: Àfrica: Petroli i Guerres
19h. CSO Maig del 37. Rda Gral Mitre 248 M. Lesseps. A càrrec d'un activista de l'organització Survie. Organitza: Repsolmata. Més informació: repsolmata.our-project.org

CORNELLÀ

4 de desembre
Inauguració de l'Exposició sobre la Revolució Llibertària
Fins al 20 de desembre
Més informació: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article416

GIRONA

4 de desembre
Xerrada-debat: Crisis i lluites.
20h. Centre Social La Màquia.
C. del Vern 5. Organitza: Lluita Internacionalista.

LA BISBAL D'EMPORDÀ

4 de desembre
Documental de Richard Stallman i xerrada sobre software lliure.
12 h. Ateneu Llibertari Paquita.
Pg. Marimón Aspre, 16, baixos.

PREMIÀ DE MAR

4 de desembre
Acte sobre la crisi capitalista
20h. Centre cívic. C. Esperança, 18. Amb Miren Etxezarreta, catedràtica d'economia aplicada a la UAB. Organitza: Coalició d'esquerres.

REUS

5 de desembre
Concert. La Constitució espanyola ens ofega!
22h. Taverna El Carrasclat.
Festa anti-constitucional amb l'actuació del cantautor tarragoní Josep Romeu, presentant el seu nou disc *Petjades*, i de Dj Kuru. Entrada gratuïta. Organitza: Maulets de Reus.

SABADELL

7, 8, 9 i 10 de desembre
Congrés Català d'esperanto
Casal Pere IV Rambla 69. Sabadell.
Organitza: Associació Catalana d'Esperanto. Més informació: esperanto.cat/kongresoj/2008/index.php

TARRAGONA

7 de desembre
Excursió El camí de Sirga del riu Ebre
8 h. Sortida a la Rbla. Nova, davant Hisenda. Amb el guiatge de Lluís Guerrero. Per apuntar-vos: 699 564 518. Més informació: gata@tinet.cat. Organitza: Grup excursionista i de natura Grup d'Amics de Toni Achón.

Sortim de casa

GIRONA

6 de desembre
CONCENTRACIÓ PER
REBATEJAR LA PLAÇA
13h. Plaça Ovidi Montllor
(antiga plaça Constitució)

14h. Dinar popular. 8 euros (amanda, botifarres, alternativa vegetariana, pa, postres i vi). 16h. Corrandes (música improvisada) amb Cor de Carxofa.

Més informació: www.elsud.org

BARCELONA

3 de desembre
MANIFESTACIÓ:
PROU VIOLÈNCIA VERS
LES TREBALLADORES
DEL SEXE

19h. Des del c. Sant Ramon fins a la plaça Sant Jaume.

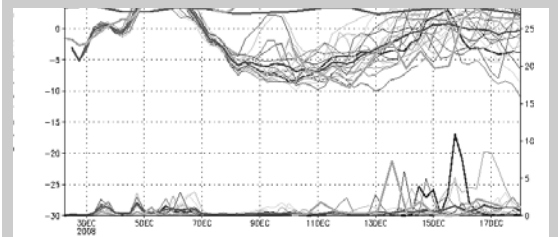
TORTOSA

4 de desembre
CONCENTRACIÓ:
ATUREM LA
MASSIFICACIÓ EÒLICA!

A la plaça de l'Ajuntament

Més informació:
<http://plataformaterraalta.com>

El temps que ha fet... i que farà

L'ambient ja fa un mes que és plenament hivernal, tot i que ens trobem a la tardor. Entre el divendres i el dissabte els termòmetres diurns es suavitzaran una mica, però temporalment. La setmana vinent el mercuri es tornarà a

ensorrar i les glaçades es generalitzaran arreu del territori, amb l'excepció de la bombolla temperada de Barcelona, on s'arribarà als 5 graus. A mitjà termini, els models continuen mostrant irrupcions gèlides del nord i el nord-est.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Pere García MEDIADOR ESCOLAR

“Tots els problemes de la joventut gitana deriven del fracàs escolar”

En Pere García Giménez treballa com a promotor escolar a set escoles públiques i concertades de Barcelona. És gitano, té 33 anys i viu al barri d'Hostafrancs. La seva tasca als centres educatius és fomentar l'èxit acadèmic dels nens i nenes gitanos, evitar l'absentisme, prevenir i resoldre conflictes eventuais i acostar les famílies a l'escola. El 2004 va cofundar la Federació d'Associacions de Joves Gitanos de Catalunya i des d'aleshores la presideix.

Meritxell Martínez i Pauné
entrevista@setmanaridirecta.info

Què caracteritza el jovent gitano?

El poble gitano és molt heterogeni, però si haguéssim de buscar un factor comú seria l'educació. Gairebé tots els joves gitanos tenen un greu dèficit escolar. Tot i així, tenen els mateixos problemes juvenils que la societat majoritària, com la precarietat laboral i les dificultats per emancipar-se, potser agreujats pel poc èxit escolar. Això fa que els gitanos busquin feines de qualificació baixa, amb contractes de poca durada. A menys qualificació, més precarietat.

Per què es produeix el fracàs escolar? Perquè els joves gitanos ni senten l'escola com a seva ni la veuen útil. No poden sentir-s'hi inclosos si els llibres de text i els mestres mai fan referència als sis segles d'història gitana a l'Estat espanyol. Els fets de 1749 no s'ensenyen mai, per exemple. Pocs joves no gitanos saben que Ferran IV va dictar un edicte que manava empresonar tots els gitanos i confiscar-los els béns.

“Tot el que avui dia s'identifica com a cultura gitana és retard generacional”

I l'abandonament dels estudis, a què es deu?

A la falta d'hàbits paternals i maternals, sobretot. Els pares sovint tenen tantes altres urgències i preocupacions -sobretot econòmiques- no veuen el vigili de l'escolarització dels fills. Els hàbits d'anar a dormir d'hora, de posar el despertador, de mirar la motxilla i l'agenda dels nens quan tornen de classe, de revisar si han fet els deures... tot això no existeix! Canviar les

MERITXELL MARTÍNEZ I PAUNÉ

mentalitats és el que més costa, és un treball a llarg termini. Els primers fruits no els recollim fins d'aquí deu o quinze anys. Calen referents positius, que els joves s'identifiquin amb els gitanos que han tingut èxit i que són polítics, antropòlegs o psicòlegs, per exemple.

La precarietat laboral només és conseqüència del poc èxit escolar?

Sobretot, però hi ha més factors. Quan treballava pel programa d'inserció Acceder del *Secretariado* veia nois que venien a fer entrevistes de feina amb arracades, amb roba i actituds del tot antilaborals. La falta de constància, de previsió, de pensar en el futur... són mentalitats preindustrials que s'han de canviar. Aquest pensament de “Avui tinc diners, demà ja sortiré a guanyar-me'ls” o “Avui he dinat i he sopat, demà ja veurem” no són una forma gitana de veure la vida, és una forma preindustrial de viure. Tot el que avui dia s'identifica com a cultura gitana és retard generacional. No hem pujat al tren del progrés i ens hem quedat una mica enrere. L'absentisme escolar no és cultura gitana. La manca de planificació no és cultura. S'han de desmitificar molt els gitanos.

Què és ser gitano, llavors?

Les característiques que se solen atribuir als *gitanos* o a la *cultura gitana* no ens pertanyen, ens les ha atribuït la societat. El flamenc no és gitano, és àrab! I, per un gitano romanès, la seva música no té res a veure amb el flamenc, sinó amb trompetes i violins. Considero que, simplement, vol dir tenir uns avant-

passats molt llunyans nòmades -que segons sembla venien del Panjab asiàtic- que es van establir a la península a l'Edat Mitjana. Aleshores sí que vestien diferent i tenien oficis característics, però la repressió i el pas dels segles van canviar absolutament aquesta forma de ser gitano. Jo no tinc res a veure amb un gitano de fa 500 anys... per sort! Parlo en català, vesteixo roba estàndard, menjo aliments normals i sóc del Barça!

Però l'estructura familiar encara és molt particular, no?

Sí, la família és un valor primordial. Ens agrada comptar amb els pares i els germans per prendre decisions, demanar-los consell, explicar-los les novetats... Ara bé, els clans ja quasi no existeixen, és un mite que han propagat els mitjans de comunicació. Les famílies organitzades al voltant d'un patriarca no són freqüents entre els gitanos actuals, ni tan sols a les barriades gueto.

Les dones gitanes tenen els mateixos drets i deures que els homes?

El seu rol és quasi sempre una decisió pròpia, lògicament influïda per l'educació que han rebut. També és un problema de retard generacional. Les mares, en general, crien les nenes gitanes perquè siguin grans companyes del seu marit i grans mares. Quan tenen quinze o setze anys ja fan les feines domèstiques i cuiden els germans. Les mares són el motor del canvi, perquè són qui prenen les decisions importants sobre la família.

És legítim el matrimoni adolescent? Casar-se als quinze anys és una bar-

baritat, és un impediment grandios per al progrés del poble gitano. Encara que es casessin joves, si acabessin l'ESO o fins i tot entrassin a la universitat, canviarien molt les oportunitats que tindrien.

Com veuen, els joves, els preservatius i la planificació familiar?

La sexualitat i l'homosexualitat són temes tabú dins del poble gitano. Avui es fa més planificació familiar, la majoria de parelles joves ja diuen que amb la *parelleta* en tenen prou. L'ús del preservatiu tampoc no s'ha normalitzat, tot i que entre els joves progressa. Però és que cal molta més sensibilització, per exemple, en la salut i els hàbits de vida saludables... o que les dones s'han de fer revisions ginecològiques anuals. La mitjana de vida dels gitanos és d'uns vint anys inferior!

La Generalitat va engegar el Pla Integral del Poble Gitano a Catalunya (2005-2008), que ara es revisarà per renovar-lo fins el 2013. Com en valora els resultats?

Ha anat bé. De tenir un pla a no tenir-lo, ja hi va molt! És que és el primer pla transversal que es fa a Catalunya. No tots els departaments han aplicat les mesures, però s'ha actuat en àmbits crucials com l'escola. Ara bé, som els gitanos els que hem de fer funcionar aquest pla. No podem dir a l'Administració que ens ho faci tot. Ens han posat les eines, com les plaques de promotors escolars, però el treball l'hem de fer nosaltres mateixos. Ens hem d'implicar en els grups de treball del Pla, fer propostes i portar a terme el que acordem.

. LA COLUMNA

L'arbre i l'assemblea

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

No es pot oblidar un conte si t'expliquen a la Dent de Mann, un cim situat a Costa d'Ivori des d'on la vista no abasta a veure la immensitat d'aquest pulmó planetari. Era sobre un consell de savis de quatre ètnies que compartien un arbre mil·lenari. Un dels savis, el del poblat ramader, va explicar que els seus antecessors ja sacrificaven les bèsties sota la protecció de l'arbre. Un altre savi, el del poble agricultor, va dir que cada any li oferien fruits, garantint-los a canvi una bona collita. El tercer savi, el del poblat artesà, va explicar que els compradors venien atrets per les seves dimensions extraordinàries. Però vet aquí que el quart savi, el del poble pescador, va dir que la pesca era escassa i que necessitaven els diners que podien guanyar si talaven l'arbre i el venien a l'home blanc. Després d'hores i hores de debat, el consell va decidir respectar l'arbre. Però aquell vespre, els pescadors ja n'havien arrencat una branca pensant que, d'una a una, no es tindria en compte el seu incompliment. L'endemà mateix, a trenc

A la CUP, amb diferències i matisos, compartim el nostre arbre mil·lenari

d'alba, l'arbre va aparèixer talat de soca-rel i la seva fusta cremada. Quan el savi pescador va córrer a dir que no havia estat el seu poble, els tres savis li van contestar que ho havien fet ells mateixos perquè, com que havien comprès tan clarament que els pescadors incomplien l'acord, havien preferit acabar amb l'arbre abans de veure l'enmans de l'home blanc o d'iniciar una guerra entre germans. Aquests dies he recordat el conte perquè, a la CUP, amb les nostres diferències i matisos, compartim el nostre arbre mil·lenari. Un projecte rupturista i il·lusiónant fruit d'un esforç comú, una evolució guanyada al carrer i amb un futur per aflorar un espai polític encara invisibilitzat. Darrerament, però, no hem sabut evitar que s'annessin arrencant branques, tan capficades com estem en voler guanyar determinades posicions que de ben poc ens han de servir si s'esmicolen les relacions entre totes nosaltres. Ara que encara hi som a temps, *exercim l'autocrítica, el diàleg i el respecte a l'assemblearisme*, no sigui que, abans de tornar a lluites fratricides passades -i, amb això, enfortir la imposició espanyola sobre els Països Catalans- no ens haguem de plantejar d'abatre l'arbre.